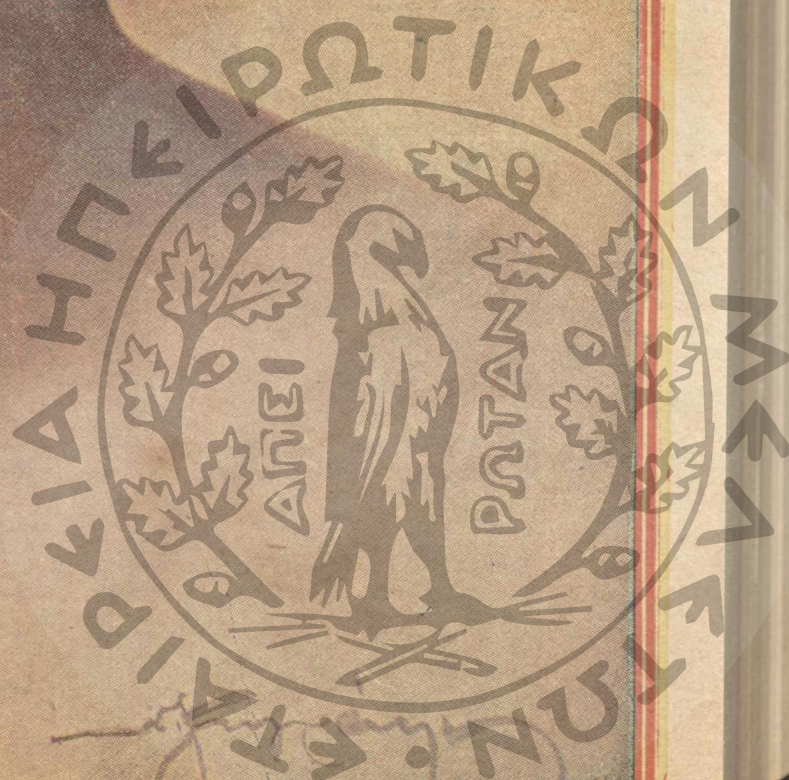

Εβδομάς 2^η

ΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929

ΑΡ. 71

ΤΟ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΤΕΡΟΝ
ΑΡΩΜΑ

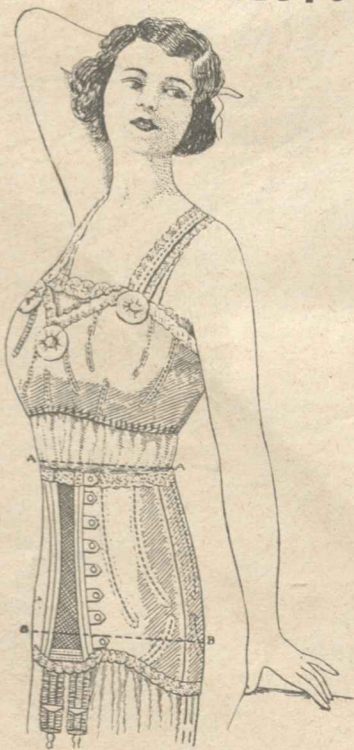

DIAMANT
Neige des Cévennes

Διά την Στίλβωσιν των
Όνυχων

Λίθος μοναδικός «Ντιαμάν»
εξασφαλίζων θαυμασίαν στιλ-
πνότητα αντίχουσαν επί δεκά
ήμέρας εις όλας τας πλύσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΥ
Πρακτορες διά την Ελλάδα:
Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
Μητροπόλεως - 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (Όμόνοια)

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΗΝ
ΝΕΟΤΗΤΑ

Κατασκευασμένα σύμ-
φωνα με συνταγήν
ήτις υφίσταται από
70 ετίας ή Κρέμα, ή
Πούδρα, και ή Σάπων
“SIMON”, έχει διά
την επιδερμίδα θαυ-
μάσια εύεργετήματα.

CRÈME
SIMON

Εφθασε τὸ νέον Γερμα-
νικὸν φάρμακον

URODOL

κατὰ τὸν ΑΡΘΡΙΣΜΟΝ ΡΕΥ-
ΜΑΤΙΣΜΟΝ ΨΑΜΜΙΑ ΣΕΩΣ
ΑΡΘΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΔΙ-
ΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Ἡ Ἐκθεσις Κοντούζογλου εἶναι εἰς θέσιν νὰ ικανοποιήσῃ τὸ
πλέον ἀπαιτητικὸς ἐπισκέπτας.

ΑΝΘΗ ΛΑΜΕ Φορεμάτων διὰ χορούς

ΑΝΘΟΔΕΣΜΑΙ ΤΕΧΝΗΤΑΙ Διὰ γάμους

ΑΝΘΗ ΔΙΑ ΜΠΟΥΤΟΝΙΕΡΕΣ Θαύματα

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 — ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΑΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;

FERRO-CHINA-BISLERI

MILANO
Πωλεῖται στα Φαρμακεία

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡΙ

ΠΟΤΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ 50ΕΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
Με βάσιν τὸν Σίδηρον καὶ τὴν
συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς διασημότερους
ὄλου τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἐξοχώτερον
τικὸν τοῦ αἵματος δι' ἀναρρῶνόν
ἐλονοσίας ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλης ἀ-
'Ανοίγει τὴν ὄρεξιν καὶ δίδει Δύ-
Ζωὴν καὶ Ὑγείαν.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
- ΟΜΟΝΟΙΑ -

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΛΑΒΗΣ
ΛΟΣΙΟΝ

Προσδίδει εἰς τὴν υἰμν
χρυσίζον χρῶμα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Ι. ΚΑΙ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
3 - Μητροπόλεως - 3

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοτάρ 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

ΕΣΤΑΘΕΝ ΕΓΗΣΙΑΙ

Εξωτερικὸς Δοχ. 100
Εξωτερ. Σελ. 15 ἢ Δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΧΟΡΙ/ΘΥΜΑ!

σο ἀδικαίολογητη, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια...
οἱ κεφαλαὶ μόνον γὰρ κοίτουν ἀξέχου...
Ἡ μήπως τυχὸν θὰ θέλατε νὰ σὰς γρά-
ψω γὰρ τὰ καθημερινὰ ἐκθετὰ τὸν καλὸν καὶ
φιλοστόργον μαννάδων ποὺ κυκλοφοροῦν τε-
λευταίως στὴν Ἀθήνα ἢ μᾶλλον στὰ πελο-
πονησιακὰ καὶ τὴς ἐξωπορτες τῶν σπατιῶν τῆς
προτενοῦσης πὸ πλὴν κ' ἀπ' τὰ αὐτοκίνητα;
Δὲν φαντάζομαι νὰ γὰρ καμμιὰ τέτοια ὄρε-
ξι. Ἀρκεῖ νὰ γὰρ ὅτι ὅταν σὰς μὰ γὰρ πάν-
τα πὼς δὲν περὶ μὲρα ποὺ νὰ μὴ βρεθοῦν
καμμιὰ δεκαριά ἐκθετὰ μὲ ποικιλοσυνταγμέ-
νες δηλώσεις, σύμφωνα μὲ τὰ γούστα τῆς
κάθε ἐκθετοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας μαθαίνου-
με κατὰ πόσο τὸ παιδί εἶναι βαπτισμένο ἢ ἀ-
βάπτιστο, σαραντισμένο ἢ ὄχι, τὸ προτιμώ-
μενο ὄνομα καὶ πόλλες φορὲς καὶ τὸ ἐπάγ-
γλημα γὰρ τὸ ὁποῖον προσορίζεται ὁ νέος βλα-
στός τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας...

Δὲν πιστεύω ἐπίσης νὰ σὰς
ἐνδιέφεραν τ' αὐτοκίνητα! Τὸ
θέμα πὰ αὐτὸ εἶναι τόσο πα-
λιό, ὥστε δὲν ἔχει καμμιὰ θέ-
σι ἐπακαρότητος. Φτάνει νὰ γὰρ
ὅτι ὅταν σὰς ὅτι κάθε μέ-
ρα αὐξάνουν οἱ ἀριθμοὶ καὶ ἐ-
λαττώνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν συμ-
πολιτῶν μὰς εἴτε στέλλοντας
τοὺς μὲ μὰς στὸν ἄλλο κόσμον,
χωρὶς διαβατήρια καὶ περὶ τῆς
διατηρήσεως, εἴτε περὶ τῆς
τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ
σώματός των...

Ἀλήθεια, ἔχασα! Μήπως ἀπὸ γὰρ ὅτι
θέλατε νὰ σὰς γράψω γὰρ τὴν νέα μὰς τηλε-
φωνικὴ ἐγκατάστασις; Ἄν ναι, τότε θὰ πῇ
πὼς δὲν ἦσαστε ρομιοὶ ἢ τοῦλάχιστον δὲν
ἔχετε τί θὰ πῇ ρομιοί. Πῶς θέλετε, εὐλο-
γημένοι ἀνθρώποι, νὰ πηγαίνον, πὼς ἀλλοῶς
παρὰ χειρότερα ἀπ' τὴν παλαιά! Φτάνει νὰ
χέτε δουλειὰς μὲ τὸ τηλέφωνο γὰρ νὰ γίνετε
σὲ λίγους μῆνες ἂν ὄχι φθιτικός — αὐτὸ γί-
νεται καὶ χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν τηλεφωνη-
τῶν — νεοσθενής. Γυρνέτε Πειραιά καὶ
σὰς δίδουν Νέον Φύλλον. Ζητᾶτε ὑποψήφιο
καὶ σὰς δίδουν στρατόν. Παρακαλεῖτε, ἔκ-
τετετε τὴν σκληρὰν καρδίαν τῆς ὑπερτοῦ
γεροντοκόρης τηλεφωνίας γὰρ νὰ σὰς δώ-
σουν τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖο καὶ ἀμέσως ἔχετε
τὸ Δρομοκαίριο...

Μὰ, — εὐτυχῶς ποὺ τὸ θυμῆθκα — μή-
πως θὰ θέλατε νὰ σὰς γράψω γὰρ τὴν ζωὴ
τῶν σνομί; Γὰρ τὴς αἰσθητικῆς φαντασίας; Γὰρ
τὸ «στοράς» τῆς τουαλέτας τῆς κομῆς κυ-
ρίας ἀρχικὰ Α. Β.; Γὰρ τὴν μεταμορφω-
σμένην χωρίστρα τοῦ εὐλοῦ σὲν νεαροῦ βλα-
στοῦ τῆς παλαιᾶς Ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας,
ἀρχικὰ Υ. Α.; Τί θέλετε νὰ σὰς γράψω ἀπ'
ὅλα αὐτὰ, τὰ ἐπὶ ντασιόνα, τὴς κερματικῆς προ-
λονίας, τὰ «σοροπράξ-πάρτυ», τὰ ἐπὶ κομ-
κάνα, τὰ «ὄρεα μπριζέ» ἢ «πόμερο»; Εἶναι τόσο
πολλά, εἶναι τόσες πόλλες ἢ κυρίες ποὺ διε-

κρίθησαν καὶ προπαντὸς ἡ «τουαλέτες» ποὺ
διεκρίθησαν ποὺ, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ χρε-
αζόντανε καὶ οἱ οἱ στήλες τῆς «Εβδο-
μαδος» γὰρ καμποῦσαν μῆνες γὰρ νὰ μπορέ-
σῃ νὰ τὰ γράψῃ ὅλα, γὰρ ν' ἀποφύγῃ τὸν
κίνδυνον — ὁ Θεὸς φυλάξῃ νὰ μπλέξῃ μὲ
γυναικὲς καὶ μὲ πληγωμένους γυναικίους ἐ-
γούσιους — τοῦ νὰ παραλείψῃ καμμιὰ ἀπ'
αὐτῆς. Γὰρ τὸν λόγο αὐτὸ σὰς παρακαλῶ πολ-
λὴ, ἀγαπητοί μου, νὰ μὲ λυπηθῆτε καὶ νὰ μὴν
ἐπιμένετε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κἀμινόντας μου
τὴν χάρι νὰ τὴς «διακρίνετε» ὅλες, νὰ μνημο-
νεύετε τὴς ἐξωτικῆς... φαντασματώδους...
ὄνειροπλέκτες... τουαλέτες τους. Νὰ σημει-
ώσετε τὴν ὁμορφίαν κάθε μῆς ἔξωραστὰ καὶ
μ' ἓνα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικόν, νὰ ἀναδημι-
στερεῖτε μέσα σὲς γραμματικῆς καὶ ὁρίσοντας
ὅλα τὰ ἐπιθετὰ — ἢ ἐν ἀνάγκῃ, καὶ δὲν σὰς
φτάνουν τὰ δικά μας, νὰ πάρετε καὶ ἕνα —
καὶ νὰ στολίστε μ' αὐτὰ τὰ ἀρχικὰ ψηφία
τῆς κάθε δέσποινας παλαιᾶς, νέας, ἢ καὶ μελ-
λόντος ἀριστοκρατικῆς ἀθηναϊκῆς οἰκογενεί-
ας. Σὰς εὐχαριστῶ γ' αὐτὸ πολὺ, καὶ πα-
στήψτε με πὼς θὰ σὰς εἴμαι ἀσπίνως ἐργά-
μων.

Μὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ, ἔχουμε καὶ ἄλ-
λα, πολλὰ ἄλλα. Τί θὰ λέγατε, ἀπὸ γὰρ γὰρ
τὴς καταχορήσεως, γὰρ τὴς αὐτοκτονίας, γὰρ τὰ
νομοσχέδια, γὰρ τὴν Γερουσίαν, γὰρ τὰ ὑπου-
ργικά συμβούλια καὶ τὴς πολῶδες πολιτικῆς
συζητήσεως τῶν καρενίων, γὰρ τὰ νέα περιο-
δικὰ ποὺ βγαίνουν καὶ ποὺ θὰ βγοῦν, γὰρ τὰ
ἔργα τῆς Ὀδῆς καὶ τῆς Πάνου, γὰρ τὴς
προσφυγικῆς ἀποζημιώσεως, γὰρ τὴν ἀπολογία
τοῦ Παγκάλου, γὰρ τὴν ὁδοποιίαν, γὰρ τὸ ἐ-
νοικιαστικό, γὰρ τοὺς φόρους, γὰρ τοὺς στρα-
τιωτικὸς παράγοντας, γὰρ τὸ κοῦρο, τὸ χιόν,

τὸ ἑλληνικὸ θέ-
ατρο, τὸ ρομει-
κο φιλότιμο
συμπλήρωσε: κα-
τακάθι κάθε νε-
οελληνικὸν γλεν-
τιοῦ — γὰρ, γὰρ,
γὰρ... Θεέ μου,
πόσα θέματα,
καὶ γὰρ πόση ὄ-
ρα βασανίζομαι
νὰ βρῶ ἓνα,
χωρὶς νὰ τὸ κα-
τορθώσω...

Μὰ τώρα πὰ
εἶναι πολὺ ἀρ-
γὰ! Τὸ χαρτὶ τε-
λείωσε καὶ ἡ ἑ-
λίδα χωρὶς νὰ
τὸ καταλάβω γέ-
μισε! Δὲν περ-
σάει ὅμως, φυλάξτε τὴν ὁρεξί σας γὰρ τὴν
ἐρχόμενη δόμωδα!

Ντολὴ Νικβας

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΩΜΕΝ ΟΛΟΙ ΩΡΑΙΟΙ

Η όμορφη είναι αναντίρρητα ένα πολύ σπουδαίο προσόν, τόσο για τις γυναίκες, όσο και για τους άνδρες. Βέβαια, η όμορφη χρειάζεται και πολύ στην γυναίκα, αλλά δεν σημαίνει αυτό πως και στον άνδρα είναι ολόκληρο περιτύλιγμα.

Κι' αν, λοιπόν, η όμορφη είναι ούρανο δωρο, τότε τι είναι η άσχημη; Ασφαλώς μεγάλη δυστυχία. Ο άνδρας όσο και η γυναίκα υποφέρουν τρομερά από το δυστύχημα αυτό.

Και σ' όλα ο άσχημος άνδρας και η άσχημη γυναίκα βρίσκουν εμπόδια.

Γενικώς οι άσχημοι είναι δειλοί και συνεσταλμένοι. Στις συναναστροφές και τις συγκινήσεις μαζεύονται σε μια γωνιά, κρύβονται κυριολεκτικώς μέσα στο πετό τους και θεωρούν τον εαυτό τους ευτυχή αν περάσουν απαρατήρητοι. Οι άσχημοι είναι αιχμάλωτοι της άσχημίας των. Μπορεί να είναι ευφρείς, μορφωμένοι, άρραβασμένοι στους φίλους των, να είναι προικισμένοι με πολλά άλλα έξοχα προσόντα πνευματικά και ήθηκα, μοιραστά συχνά μειώνονται, όχι για τίποτε, άλλ' απλώς γιατί είναι άσχημοι!

Ο άνθρωπος προσπαθεί διαρκώς να βελτιώσει την θέση του. Πώς ήτο δυνατόν να μη ζητήσει να βρῇ τον τρόπον να γίνῃ και ωραίος, όταν είναι άσχημος;

Αυτό επέδιωξε και το έπενυξε. Ήδη από εικοσαετίας η Χειρουργική έκαμε τόσας προόδους στο έπατεο αυτό, ώστε σήμερα τ' αποτελέσματα των επεμβάσεων της δεν είναι μόνον ικανοποιητικά, αλλά κυριολεκτικώς καταπληκτικά.

Άρρη ευρέθησαν τα στοιχεία της άσχημίας, κατεπολεμήθησαν καταλλήλως. Χάρης στην Χειρουργική κατορθώνεται σήμερα, να μεταβάλλεται, χωρίς όρους όρατά ή χνῆ, ή εξωτερική άποψη ώρισμένων δυσμόρφων μερών του προσώπου.

Η άσχημία προπαντός προέρχεται από το στόμα, το οποίο η είναι πολύ πλατύ, ή πολύ σαρκαώδες, ή στραβά, ή ξεδοντισμένο. Προέρχεται επίσης από τ' αυτιά τα οποία ή είναι μεγάλων, άρραβασμένων διαστάσεων, ή είναι σάν ξεκολλημένα και κρέμονται σάν λωρίδες από πετό.

Επίσης η άσχημία προέρχεται — κατ' έξοχην ίσως πιο πολύ απ' αυτήν την άφορμήν — από τα γιγαστήρια, που σκεπάζουν το πρόσωπο με ρυτίδες, σχηματίζουν φουσκές κάτω από τα μάτια και στην γυναίκα, από τους μαστούς που κρέμονται πλαδαροί.

Για να γίνῃ το στόμα όμοιο, αισθητικό, άρμονικό, άρκει να διορθωθῇ τὰ χείλη. Λειτουργούν και τα δόντια; Είναι αυτό υπόθεσις του δοντογιατρού.

Όλα όμως τα άλλα αίτια της δυσμορφίας μπορούν να εξαφανισθῇ δια καταλλήλων και έπιτυχῶν χειρουργικῶν επεμβάσεων, ή όποιες γίνονται άκινδύνως και άνοδίνως.

Η άσχημία προέρχεται από την μύτη; Είναι δυνατό να μικραίνῃ, ν' άνασηκωθῇ επάνω, να παραγεμισθῇ από μέσα μ' ένα μπόλιασμα.

Και η χειρουργικὲς αὐτὲς επεμβάσεις όχι μόνον εξαφανίζουν το πρόσωπο, αλλά και άναζωογονοῦν κατά τρόπον, πράγματι, άξιοθαύμαστον. Και δεν αφήνουν ταυτοχρόνως, κανένα, μη κανένα, άπολύτως έλκος, καμμιάν οὐλήν.

Τ' αὐτὰ διορθώνονται με την αὐτὴν μέθοδον κα' αν μείνῃ και κανένα σημάδι, αυτό βρίσκεται στο πίσω μέρος του αὐτοῦ και έπομένως δεν φαίνεται διόλου.

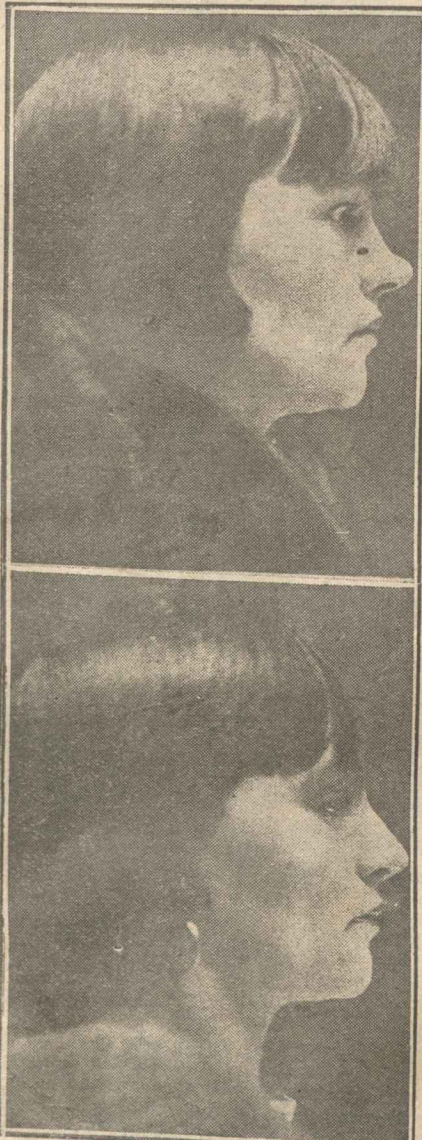
Η ρυτίδες πως διορθώνονται; Υπάρχουν πολλῶν ειδῶν ρυτίδες. Έκείνες, που σχηματίζονται από τις δύο πλευρὲς της μύτης, αὐλακώνουν τὰ μάγουλα και κατεβαίνουν πρὸς το πηγούνι.

Αὐτὲς είναι αληθινὰ ποτάμια από άσχημία! Διορθώνονται μοιρασταί, Μποροῦν να στερεώσουν τὰ ποτάμια αὐτὰ. Πῶς; Μὲ μιά χαραματιά και ένα άνασχημα του δέρματος.

Η οὐλή της χαραματίας είναι αδιόρατη, πάντως δεν φαίνεται σάν ρυτίδα. Μιά άλλη σχηματίζεται στο πίσω μέρος το αὐτοῦ και ένα άνασχημα του δέρματος, διορθώνουν τελείως το πρόσωπο.

Υπάρχουν επίσης ή τρομερὲς ρυτίδες των βλεφάρων. Διορθώνονται κα' αὐτὲς μ' ένα χάραγμα πολύ λεπτό κατά μήκος των βλεφαρίδων. Έτοι όλα το περιττό μέρος άφαιρείται, ή επιφάνεια του υπολειπομένου έξομαλνεται και καθίσταται άπολύτως λεία και ή τρομερὲς ρυτίδες εξαφανίζονται για πάντα.

Όσο για τις φουσκές, που σχηματίζονται κάτω από τὰ μάτια ο καλλίτερος τρόπος πρὸς εξαφάνισίν των, είναι ο δια της μεθόδου των λατοῶν Ζουλιέν Μπουργγέ. Άνασητίζεται το

Πῶς διορθώνεται μετ' άκατόνιστη μύτη.
Άνω: Πρὸς τὴν εγγειοστροφῶς.
Κάτω: Μετὰ τὴν εγγειοστροφῶς.

πικρὸς το μέρος αὐτό, άναζητεῖται από κάτω ή κοιτῇ να ποῖμε, που προκαλεῖ τις φουσκές, θραύεται και εξαφανίζεται το περιττὸν έξόγκωμα και τελειωτικὸς ή φουσκὴ λείπουν.

Τώρα ας εδωθῶμεν στο πηγούνι. Είναι μπετό ή φουσκωμένο σάν κωδωνόκοπος; Μπορεῖ να διορθωθῇ.

Τὸ στήθος είναι πλαδαρό και πεσιμένο; Μπορεῖ ν' άνασηκωθῇ εύκολα, γρήγορα και άκινδύνα.

Όλα τ' άνωτέρω που γίνονται; Στὰ ειδικὰ Ἰνστιτούτα της Όμορφιάς.

Ειδικὸι θεράπαινοι — άνδρες και γυναί-

κες — ενεργοῦν κατά ώρισμένο έπιστημονικὸ σύστημα.

Όπως ένας άνθρωπος πηγαίνει στον δοντογιατρό ή στον χειρουργό και βγαίνει από την δοντοιατρικὴ ή χειρουργικὴ κλινικὴ θεραπευμένος, τὸ ἴδιο κα' από τὰ Ἰνστιτούτα της Όμορφιάς. Μὲ τὸ πλεονέκτημα διὰ τὸ αὐτὰ μπαίνει χωρίς τὸν παραμικρότερον φόβον κινδύνου.

Και τὴν στιγμὴν αὐτὴν σ' ἔδωκε τὸν κόσμον, σ' ἔδωκε τὰ μεγάλα Εδωοπαϊκά κέντρα όπου χουν τέτοια Ἰνστιτούτα Όμορφιάς, τὰ ὅποια δουλεύουν άποτελεσματικώτατα.

Εἰς τὸ Παρίσι, τὸ Βερολίνο, τὸ Λονδίνο, υπάρχουν πολλά. Βέβαια ἐκεῖ δεν πηγαίνει παρά άνθρωποι εύποροι. Γιατὶ ο έξωραστὴς στοιχίζει. Είναι δουλειὰ λεπτή, χρειάζεται ποιοτή και πρέττει, ο τιθέμενος ὑπὸ θεραπείαν νὰ ἔχη καιρόν.

Τ' ακριβώτερα Ἰνστιτούτα Όμορφιάς είναι τὰ Λονδρέζικα. Είναι τόσο ακριβά, ὥστε ἡ άριστοκρατικὴ και πραγματικὰ πλουσία τάξις του Λονδίνου πηγαίνει ἐκεῖ.

Στὸ Παρίσι είναι φθηνότερα. Μὲ 5 χιλιάδες δραχμὲς, μπορεί κανεὶς νὰ έξωραστῇ.

Στὸ Βερολίνο τὸ ἴδιο. Γενικὸς δηλαδὴ στοιχίζει ή υπόθεσις αὐτὴ ὅπως και μιά μετὰ εγγειοστροφῶς.

Δεν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ Ἰνστιτούτα Όμορφιάς πολὺ γρήγορα, με τὴν προσέλασιν ἀφθονότερας πελατείας, θὰ κατεβάσουν τὰς τιμὰς των και τότε πολλὸς κόσμος θὰ τρέξῃ σ' αὐτὰ νὰ βγάλῃ τὴν... μάσκαν της.

Άσχημας και νὰ δάξῃ τὴν προσοπιδά του Όμορφιάς.

Ποὺς ξεύρει, εἴαν δὲν ἔλθῃ και ἡμέρα, ὅτε θὰ γίνων και Δημόσια Ἰνστιτούτα Όμορφιάς, στὰ ὅποια θὰ γίνετα ή έξωραστὴς τῶν ἀνθρώπων δωρεάν!

Πάντως κατὶ τέτοιο εἰσηγείται ένα Ἄγχιλο περιοδικό. Πολὺ πιθανὸν αὐτὸ που φανερὰ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὡς χίμαρα, σὲ πολλὰ λίγα χρόνια νὰ γίνῃ μιά ζωντανὴ πραγματικότητα.

Αν δὲ συνδυασθῇ ή εργασία των Ἰνστιτούτων Όμορφιάς με τὴν ἄλλην εργασίαν του Βορονόφ, τότε ή Ἀνθρωπότης θὰ γίνῃ αὐτὴν νύχτης και αἰώνιος ὥραια.

Μήπως αὐτὸ δὲν είναι τὸ διαρκὲς ὄνειρόν του ἀνθρώπου; Και μήπως ο ἀνθρώπος δὲν της ἐπιμονῆς του δὲν κατόρθωσε μέχρι σήμερον νὰ πραγματοποιηθῇ και τὰ πιο παρατάξιμα ὄνειρά του; Βεβαίωτατα.

Όποτε δια της Ἐπιστήμης θὰ κατορθωθῇ και τὴν διαρκὴ νεότητά του νὰ κρατήσῃ και διαρκὴ τὴν ὁμορφιά του νὰ κρατήσῃ.

Έφ' ὅσον δὲ ή ὁμορφία είναι πράγμα που ο ἀνθρώπος θέλει νὰ τὸ ἔχῃ, ὅσο θέλει, ἔχῃ και τὴν ὑγεία και εὐδυστοσίαν, δὲν ἔπαιρει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ σὲν ἐπιδιώξει της ὁμορφιάς του.

Άλλωστε είναι γενικὸ τὸ ρεύμα πρὸς το σωματικὴν, νὰ ποῖμε, παλιγγενεσίαν του ἀνθρώπου. Μήπως παντοῦ δὲν καταβάλλονται μεγάλες προσπάθειες γενικὸς για τὴν καλλιέργειαν του εἶδους;

Λοιπὸν, ή εὐδυστοσία χωρίς τὴν ὁμορφιά, πορμένει στο σκαλοπάτι της κτηνώδους ζωῆς. Μόνο ή ὁμορφία αληθινὰ ἐξισορροπῇ τὸν ἀνθρώπινον σῶμα στον αισθητικὸ προορισμὸν του.

Εἰς τὰ Ἰνστιτούτα του Βορονόφ και τὰ Ἰνστιτούτα της Όμορφιάς άνασηματίζετα μία νέα ζωὴ, ή ὅποια δὲν θὰ φοβῆται τὴν γήρας, δὲν θὰ τρέμῃ τοὺς σαρκαώδεις, γὰρ θὰ είναι εὐρωστικὴ και ὥραια. Και διακρίνεται ἀνθρώπος ἐλπίσει δια δια της ἐπιστήμης κατορθωθῇ και τὴν ὑγείαν με τὴν νεότητά του νὰ καταστήσῃ διαρκὲς και τὴν μορφὴν του αἰώνιος ὥραιαν... Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ...

του Κ. ΑΔΕΚΟΥ ΔΙΔΩΡΙΚΗ

Η χαρούμενη συντροφιά άνέθηκε γοργά της σκάλες του σπιτιού του Παύλου Παρώδη. Άλλαλαγῶς κερπὸν, γέλοια χαρὰς ἀντήχησαν στο διάδρομο και με ὄρεσι, πρὸς το Χάρης Νάμης, ένα ζοηρό παιδί εἰκοσι χρόνων μ' ένα ζωντανὸ ολόδροσο γαρούφαλλο στην μπουτονιέρα, ζήτησε τὴν πόρτα του δωματίου.

— Εἰ... ὕπναρά!...
— Εὐναι, τεμπέλη...
— Παῦλο... οἱ... οἱ...
— Παῦλο... οἱ... οἱ...

Και σάν πέρασαν μερικὲς στιγμὲς, πρῶτα ζήτησαν δυνατὰ τὴν πόρτα, ἔπειτα ἀνησχισαν και σὲ λίγῃ ὥρῃ τὴν ἔσπασαν σπασχώντας δυνατὰ, για νὰ μποῦνε μέσα...

Και τότε ὅλη ή συντροφιά: ο Νικόλας Κινδίνης, ο Χάρης, ο Γιώργος Γερουσίας, ή Κάκια Μελά και ο Μέμος ο Δάρτης στάθηκαν στην πόρτα, κεφωμένοι, κατακίτρωνι από τρέμο μ' άγωνία για τὸ θέαμα που τοὺς παρουσιάστηκε...

Ο Παῦλος Παρώδης, ο καλὸς τους φίλος — τὸ ἀγαπημένο τους «νευραθενικό παιδί», ὅπως τὸν ἔλεγαν — κεμένος χάρμῃ στο πάτωμα... πλημμυρισμένος στο αίμα... δὲ ζοῦσε πια και τὰ μάτια του σ' ένα τελευταῖο νεκρικὸ σπασμὸ θαρρεῖς κα' ἔχαν ἀφοσιωθῇ σ' ένα αἰλο παρᾶξενο κοιτάγμα, που τρώαζε ὅποιον θὰ δοκίμαζε νὰ τ' ἀντικρύσῃ.

Σάν πέρασε ή πρώτη τρομάρα κα' ή πρώτη συγκίνησις, ο Νικόλας Κινδίνης προχώρησε θαρραλέα και με τὴ θλίψη ζογραφισμένη στο πρόσωπο, χάιδνε με μιά ἑλαφρὴ φρίκη τὰ μαλλιά του ἀγαπημένου του φίλου. Ὑστερα μάζεψε σιγά-σιγά τὸ μᾶσσο με τὰ γραμμένα χαρτιά που βρισκόνταν σκορπισμένα πάνω στο τραπέζι και χάρμῃ στο πάτωμα. Μὲ φωνὴν που ὀργίζε ἀπ' τὸν πόνο, ἀρρὸν τοὺς κοιτάζε σιωπηλά ὅλους για μιά στιγμὴ, ἄρχισε νὰ διαβάξῃ:

— Ἐλῶνε μου μίλησε πιότερο από κάθε ἄλλη φορὰ ή πονεμένη μου ψυχῇ... Νοιώθω τὸν εαυτό μου τόσο ἄδειο... τόσο ἄρροστο... πονεμένο μαζί και βαρετισμένο ἀπ' τὴν κοινοτυπία που με τρυγνίζει...

Έρχονται στιγμὲς που ζητῶ ἀνώτερες ή δυνεῖς, ἀφθαστους πόθους κα' ὥραια ὄνειρα. Κι' ἔρχονται ἄλλες... νὰ... σάν κα' ἄποψε, που κα' αὐτὰ τὰ βασίμια και που νομίζω πως ἄν τὰ βρῶ, τίποτε δὲν θὰ μὲ προσθέσουν στη μεγαλῶλια τὴ βαρετῇ, τὴν τρομακτικὴν που πλάκωνε τὴν ψυχὴ μου...

Ὡ! τὸ ξερό πως δὲ λέω τίποτα ἄποψε, πως δὲ σκαλίζω σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ καμμιὰ ἀλήθεια καινούργια, τίποτα τὸ πρωτότυπο, μὴ δὲν γράφω και γὰ κανένα... Μονάχα για τὸν εαυτό μου... για τὸν Παῦλο, ἔτσι για νὰ τὸν ξελαφρώσω μερικὲς στιγμὲς...

Η ἄμετρη φιλοδοξία... τὰ τόσα ὀλόγλυκα ὄνειρα κα' ή ὑπεράνθρωπος σκέψις των δεκαεχῶν μου χρόνων, ὅλοι αὐτοὶ οί ψηλοὶ κα' ἀφθαστοι πύργοι, τόσο κοφτεροί... τόσο ψεύτικοι και χαρτεῖνοι ἦταν, για νὰ τσακιστοῦν μέσα σὲ λίγα χρόνια και νὰ μὴν τοὺς μένουν πια παρά λίγα ξεωλιθάρα, σῖκα κα' αὐτὰ σάν κα' ἔκεινον που τὰ πιστεύει...

Άρὰ γε ὅλη αὐτὴ ή τραγικὴ κατάσταση, ὅλος αὐτὸς ο πόθος... νὰ χροστίετα σ' ἕκείνην... Τὴν γυναίκα που μὲ γνώρισε τὴ ζωὴ και που μὲ τὴ σκέπτεσε ταυτόχρονα...

Άνοῦχο ἔνα ταγκόδο με χασίς... Δὲν μπορὸν νὰ πᾶ... Δὲ θέλω πια νὰ πῶν χασίς... Γιατὶ τὸ κανίζω ἄποψε; Γιατὶ τὸ κάπνισα κα' ἄλλες βραδιές;... Ἐτσι για νὰ κάνω κάτι που νὰ μὴ μοιάξῃ πολὺ με τὸ φυσικό... κάτι που δὲν τὸ κάνουν ὅλοι οί ἄνθρωποι και που σ' ἀλήθεια τοὺς βαριέμα... τοὺς βαριέμα...

— Ἰσως ἴσως γιατί με βαριούνται και κείνοι... Ὅχι... δὲν τὴν ἀγαπᾶω πια... Δὲν τὸ λέω οὔτε ἀπὸ πείσμα, οὔτε ἀπὸ ἀπόφασι ή μικρο-εγωισμό... Δὲν τὴν ἀγαπᾶω!... Είναι πικρό... πόσο πικρό...

Ναῖθω τώρα... ἔπειτα ἀπ' τὴ μεγάλη τρι-

κνία πόσο μὲ χάρισε αὐτὴ ή ἀγάπη... Τάχασα ὅλα... Νόμισα πως κέρδισα κα' ὅμως ἐγὼ ἦμουν ο χαμένος του παιχνιδιού.

Αὐτὴ ή γυναίκα σὰ σκιά μπῆκε στη ζωὴ μου... τρύγησε τὸ κάθε τι νεανικό που θὰ μπορούσα νὰ δώσω, και σήμερα ἔπειτ' ἀπὸ χροῖνα — ἴσως κα' ἐγὼ θέλωνα, ἴσως κα' ἐγὼ ἔφταξα — φεύγει ἔτσι, σάν μιά σκιά πάλι, και πέρνει μαζί της κάθε τι τὸ πολύτιμο που πρίν τόσο ζηλότυπα τὸ κρατούσα...

Θεὲ μου... Γιατὶ δὲν μου δίνει πίσω ὅτ' αὐτὰ;... Τὸ πάλῃ μου κέρν... τὰ ἐρηδικὰ μου νεῦρα... τὸ σαρκαῖο μου πόθο... τὴν τρυφερότητα... τὰ δάκρυα... κα' ἔπειτα τὸ πεισματάκι... τὸν πόνο... τὴ ζήλεια...

Πᾶνε λοιπὸν;... Πᾶνε λοιπὸν δὲ αὐτὰ;... Η χροστὲς μέρες τὴς ζωῆς που δὲν τις νοιώθει κανένας παρά μιά φορὰ, κα' ἔπειτα... ὦ... κα' ἔπειτα τις θάβει μαζί με τὸν πρῶτο του ἔρωτα...

Ἄς ψάξω στὴν ψυχὴ μου... Ἴσως ἀποψε μπορέσω και τὸ κάνω... Ἡμῶνα τυφλός...

Ο Παῦλος Παρώδης ἦταν πλημμυρισμένος στο αίμα...

τελειωτικὰ τυφλός και εἶμα ἄκομα, μὴ κάποιο μικρὸ φῶς ἔρχετα αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄν και λίγο ἀργά, νὰ φωτίσῃ καίνο που μένει... Τὰ ερεῖται!

Ἦταν καλὴ... πολὺ καλὴ... Ἐξὼ από προλήψεις... καλὲς και θυμὸς... βλέποντας τὰ πράγματα νοιώθω πως ἄξιζε τὴ μεγάλη αὐτὴ θυσία... Ἐλπε ἔχρει... μ' αὐτὸ τί μ' ἔμελλε; Ἐλπε νοιώσει τὴ ζωὴ ἀπ' ὅλες τις μεριὲς και τὴν ἥδον τὴν ἔλπε γεντὴ ἀφειδίωτα... Μὰ τί μ' ἔμελλε;... Μαζὺ μου ἦταν τόσο καλὴ... τόσο συμπαινετικὴ κα' ἔπειτα μέσα στη μεγάλη της ἐπιπολαστικὴ τόσο ἀληθινή...

Αἰς... Αἰς... Παῦλο, μικρὸ μου νεύρο... Πόσες φορές δὲν περᾶσες μαζί και πόσες φορές δὲν ἐννοίωσα τὸν πόνο στη ψυχὴ μου που δὲ θὰ μπορούσα νὰ σοῦ προσφέρω τὸ ἔνα ή τὸ ἄλλο που πῶντοῦθα ὅμως καθαρὰ πόσο θὰ ἰδύλες... Ἐργου ἀπὸ παλιά... ἀπὸ σῖπτα... ἀπὸ χορμᾶτα για νὰ ριχτῇ στην τρέλλα... στην ἀγάπη... στην ἀλήθεια τὴς ζωῆς. Κι' ἔπειτα ἔνα βράδυ ἦρθε για καπρίτσιο κοντὰ μου... Γνωριστήκαμε για νὰ κοροϊδευτοῦμε μ' ἄρνησαμε πολὺ νὰ φθάσομε σ' αὐτὸ τὸ σημείο.

Πεθαίνει ο ἔρωτας... οβίνει ή συνήθεια... χάνετ' ο πόθος... Μὰ ποὺς θὰ μπορούσῃ ποτὲ νὰ οβῶν... μὴν ἐπισκεφῇ τὴς στη φυλακὴ μου, με τὸ πρᾶσινο κατελλᾶνι που τὴς πῇ-

γαυε ἔτσι ὁμορφα... Ποὺς θὰ οβῶν μὴν ἀλησμόνητη βραδιά πόθου και καρδιάς σ' ἔνα κρεβάτι ραντισμένο ἀπὸ τὰ πὸ φρέσκα λουλούδια και τὸ ξεῦχτι των φιλίων ὡς τὴν αὐγὴ;....

Ποὺς μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ μερικὰ χαϊδεμμένα μεθυσία, λίγη κοκαῖνη κα' ἔπειτα τις ἀποκρυφες τρέλλες πίσω ἀπὸ μιά πόρτα... κάτω ἀπὸ ἔνα δεντρούκι... τρέλλες που τις γέμιζαν τὰ νεύατα και που τοὺς ἔδινε κέρη ή ζοή;... Κι' ἔπειτα ποὺς θὰ ξεχάσῃ ἔνα μικρὸ φιλό δαχτυλίδας που πόσες φορές μὲς μίλησε σάν ἀρραβῶνας, και λίγα λουλουδάκια μαρμαμένα... και γράμματα... γράμματα...

Θεὲ μου!... και μιά φωτογραφία με κολιτὰ τὰ κεφάλια... κα' ὄρετα... ὄρετα... τὴν σαρδελίσσα που μοιράσανε κάποιο βράδυ, και κάποιο μεσημέρι που δὲν εἴχαμε οὔτε ἔνα τᾶλληρο στην τσέπη μας;...

Κι' ὅμως πρέπει νὰ πᾶω... Ἐλπα πὸ πᾶν πως δὲν τὴν ἀγαπᾶω πια... Ἄν προχωρήσω, ἄν ζητήσω νὰ γράφω ἄκομα, αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ χαρτὶ θὰ ζωντανέψῃ και θὰ μὲ πετάξῃ κατάνυκτα τὸ νύμφια μου...

Θὰ μὲ πῇ... τὴν ἀγαπᾶς!... τὴν ἀγαπᾶς κα' ἄς μὴν τὸ θέλῃς, κα' ἄς μὴν τὸ πιστεύῃς... κα' ἄς μὴν πρέττει νὰ τὴν ἀγαπᾶς...

Η ζωὴ είναι μεγάλη χαροποιάκτρα... Μὰς χάρισε παίζοντας τὸ παιχνίδι τὴς... Τὴ γέλασε και σὺ... σὲ γέλασε και κείνη...

Κι' ὅμως τί με νοιάζει;... Κι' ἄν τὴν ἀγαπᾶω, κα' ἄν φτάνουν ὁρισμένες στιγμὲς νὰ νοσταλγῶ σάν ἀπόψε ή νὰ διακρίξω σάν ἀκόμα κάποιο παλὸν μουσικὸ κομμάτι που μαζὺ τὸ τραγουδήσαμε ή τὸ χορεύαμε; δὲ αὐτὰ δὲν μὲ χρειάζονται πια... δὲν θέλω νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ τίποτε... Μονάχα... τὸ ἄγνωστο... τὸ νύμφια... ή ἀνοησία...

Λίγο χασίς... ἄκομα και νοιώθω πως δάχω τὸ κοινάγιο... νὰ πινᾶω τὰ μυαλά μου στον ἄερα... Μὰ μήπως μοῦχει μείνῃ και μυαλό;... Ἄντιο, ἀγαπημένοι μου φίλοι... Μήπως ἔφταξα κα' ἐγὼ;... Μήπως φταίει και κείνη ή κανένας ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους;... Κανένας... μὰ κανένας...

Για ὅλα και ο ὅλους μας... φταίει ή ζωὴ... μονάχ' αὐτὴ... Κι' ἔτσι αὐτὴ θὰ τὰ πληρώσω... Θὰ τὴν ξεφορτωθῶ μὴ ὅρα πὸν γοῦρα κα' ἔπειτα ἀδελφε, θὰ μπορούσῃ νὰ κοιμηθῶ... νὰ κοιμηθῶ λιγάκι... ἔπειτ' ἀπὸ ὀλόκληρες νύχτες ἄρρωστας...

Λίγες μουτιέςτες στο χαρτὶ, στάχτες ἀπ' τὸ δηλητηριασμένο ταγκάδο, κάποιο ξεραμένο δάκρυ, που ἔλπε ἔπληνι λίγο τὸ μαβὶ χροῖμα του χαρτιού, και αἶμα... αἶμα πολὺ... τελειώνανε τὸ γράμμα... Κανένας δὲ μίλησε... Μὲ κάποια φρίκη ἀνέβησαν ὅλοι τὸ σπασμένο ἀπ' τὴν ἀγανία μωτῶν του νεκροῦ, κα' ἔπειτα τὸ χέρι που κρατοῦσε ἄκομα σφιχτὰ, νὰ πῶσποῦνε σ' ἔνα δευτερο χτύπημα.

Ο Νικόλας Κινδίνης διέλασε τὸ χαρτὶ και με μιά παγωμένη μελαγχολία ὀβῶντας τὸ στην τσέπη, γύρισε σ' ὅλους και μοιρολόισε, με φωνὴν που ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησις: — Δὲν ἦταν τωλὸς ο Παῦλος... Δὲν σκοτώθηκε για αὐτὴν. Δὲν τὴν ἔδινε καὶν ἐπὶ τοῦ πρᾶγμα... Ὅχι αὐτὸ, μὰ οὔτε και μιά αὐτὴν συχαίρα... Σιωπώθηκε για κάτι... Νὰ... για μιά ἐπισκεψὴ στη φυλακὴ με τὸ πρᾶσινο κατελλᾶνι, για μερικὰ χαϊδεμμένα μεθυσία κα' ἔπειτα... ἔπειτα για ὅλα μαζὺ... για μιά ἀλησμόνητη βραδιά πόθου και καρδιάς σ' ἔνα κρεβάτι ραντισμένο ἀπ' τὰ πὸ φρέσκα λουλούδια... για ἔνα ξεῦχτι φιλίων ὡς τὸ πρωτ... για κάποιο μικρὸ δαχτυλίδας... μὰ... μικρὸ σαρδελίσσα στα δὺ... για καὶ ὀλόκληρες μέρας, κα... κα...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ κ. COLETTE

Η ΑΛΛΗ

— Δυο σεργιότσια; Από δω, κύριε και κυρία, υπάρχει ακόμη ένα τραπέζι.
— 'Η 'Αλλε ακολουθήστε τον μαίτη ντ' δτέλ.
— 'Ω, ναι! 'Ελα Μάρκο.
— 'Ο άντρας την συνεκράτησε με το μπράτσο περασμένο στο δικό της.
— Θάμαστε καλλιτέρα εκεί.
— 'Εκεί; Θά προτιμούσα...
— Σε παρακαλώ, 'Αλλε.
— Εσφίξε το χέρι της μ' ένα τρόπο τόσο πολυσμάντο που εκείνη εστράφηκε:

— Τι έχεις;
— 'Εκείνος έκανε «οούτ», πολύ σιγανά κοιτάζοντας την κατάματα, και την παρέσυρε στο τραπέζι της μέσης.
— Τι συμβαίνει, Μάρκο;
— Θά σου εξηγήσω, αγάτη μου. 'Αφ' όσον με νά παραγγείλω το πρόγευμα. Προτιμάς γαρίδες, ή αυγά με γολαντίνα;
— 'Ο, τι θέλεις.

— Ανήλλαξαν ένα χαμόγελο, σπαταλώντας τον πολυτιμο χρόνο του μαίτη ντ' δτέλ, που είχε καταλήφθαι από ανεξήγητη νευρικότητα.
— Γαρίδες, διάταξε ο Μάρκος. Κατόπιν αυγά, κοτόπουλο κρύο με σαλάτα. Τυρί με καίμα; Ειδικότης του καταστήματος; Πολύ καλά. Δυο πολύ καλοί καφέδες. Νά δώσουν και στο σωφέρ μου να φάγη, θά φύγωμε σέ δυο ώρες. Θέλεις σνίτσε; Δεν έχω εμπιστοσύνη... Σαμπάνια σέκ.

— Αναστένανε σάν να είχε μεταφέρει μιά ντουλάτα, έκκοιταζε τη γαλανή θάλασσα, τον σχεδόν λευκό ουρανό, έπειτα την γυναίκα του που την βόρκε φράα κάτω απ' ένα μικρό, θαμνάσιο κατελλάα.

— 'Εχεις καλή όψη, αγάτη μου. Κι' όλο αυτό το γαλάζιο της θάλασσας κάνει πράσινα τα μάτια σου! 'Επειτα παχαίνει όταν ταξιδεύεις... Αυτό είναι εύχαριστο, μέχρις ενός σημείου, αλλά μόνον μέχρις ενός σημείου!...

— 'Εκείνη ετέντωσε με υπερηφάνεια τον παχουλό της τράχηλο σκύδοντας επάνω στο τραπέζι:

— Γιατί μ' εμπόδιζες νά καθήσω σ' εκείνη τη θέσι που μās πήγαινε ο μαίτη ντ' δτέλ;

— 'Ο Μάρκος Σεγκν δεν έσκιέφθηκε νά πη ψέμματα:

— Γιατί έκόντενε νά καθήσης κοντά σέ κάποιον που εγγνώριζα.

— Και πού μου ήταν άγνωστος;

— Να. 'Η πρόην γυναίκα μου.
— 'Εκείνη δεν ήξευρε τί νά πη κι' άνοιξε διάπλατα τα γαλανά της μάτια.
— Τι έχεις, λοιπόν, αγάτη μου; Αυτό θά μās συμβή και άλλη φορά. Δεν έχει άλλως τε καμιά σημασία.
— 'Η 'Αλλε άρχισε νά του κάνη διάφορες ερωτήσεις:
— Σε είδε; Είδε πώς την είδες; Δειξέ μου την;
— Μή γυρίσης άμέσως, σέ παρακαλώ, ίσως μās παρακολουθεί... Μιά κυρία μελαχροινή, φαίνεται πώς μένει σ' αυτό τό ξενοδοχείο... Είναι μόνη πίσω από εκεί...
— Να. Βιέτω.

— Με προηλάει ή 'Αλλε μόρρεσε νά δη εκείνη που πού δέκα εξ μηνών ακόμη ύπηρεζε ή γυναίκα του συζύγου της. 'Ασυνφονία χαρακτηρισμών, της διηγήθηκε ο Μάρκος. 'Ω! μιά τελεία ασυνφονία! Χωρίσαμε σάν δυο καλουαντεθραμμένοι άνθρωποι σχεδόν φιλικά, ήσυχα, γρήγορα. 'Επειτα σ' έρωτεύθηκα και σ' δέχθηκες νά γίνης ευτυχισμένη μαζί μου. Τι χαρά πού στην ευτυχία μας δεν υπάρχουν ούτε ένοχοι, ούτε θύματα!

— 'Η γυναίκα με τή άσπρα εξομάλισε μουσικλίνοντας τα μάτια.
— 'Η 'Αλλε ξαναγύρισε πρὸς τὸν άντρα της, έπιχε γαρίδες και βούτυρο κι' άρχισε νά τρώγην με σοβαρότητα. 'Επειτα από λίγο είπε:

— Γιατί δεν μου είπες ποτέ πώς και αυτή είχε γαλάζια μάτια;

— Μά δεν τό συλλογίσθηκα καθόλου!

— Εφίλησε το χέρι που αυτή είχαν απλώσει πρὸς τὸ καλὸν με τὸ φρονιμὸ κι' εκείνη έκοκκίνισε από ευχαρίστησι. Μελαχροινή και παχουλή με κάτι τὸ κτηνώδες, αλλά τὸ γαλανὸ τὸν ματιὸν της, και τὰ χρυσὰ σγουρὰ μαλλιά της τὴν μεταμόρφωναν σὲ μιά ξανθή, λεπτή κι' αίσθηματικὴ γυναίκα. 'Εδειχνε στὸν άνδρα της μιά ευγνωμοσύνη πολὺ καταφανή.

— 'Ασυντη, χωρίς νά τὸ ξέρη, διατηρούσε σ' ὅλη της τὴν ύπαρξιν τὰ φανερά σημάδια μιᾶς άσρας ευδαιμονίας.

— Εφαγαν και ήπιαν με πολὺ δόρεσι, κι' ὁ καθένας τους ἐπίστευε πὸς ὁ ἄλλος ἐξεχνούσε τὴν κυρία με τὰ λευκά, μολαταῦτα ή 'Αλλε γελούσε καμιά φορὰ πολὺ δυνατά, και ὁ Μάρκος συλλογίζεταν τὴν αἰλουέττα της πὸς ἐπλάτυνε στοὺς ὅμους και στὸν τράχηλο. 'Επερίμεναν τὸν καφέ ἀρκετὴ ὥρα σιωπώντας. 'Ενα πύρινο ποτάμι ἀπὸ τὸν ήλιο πὸς δὲν φανόταν, ἀπαιόνταν σιγανὰ πάνω στὴ θάλασσα και ἀστράφτε με μιά ἀβάσταχτη φλόγα.

— Είναι πάντα εκεί, Σέρεϊς; ψιθύρισε ή 'Αλλε.

— Σ' ἐνοχλεί; Θέλεις νά πάρωμε τὸν καφέ μας ἄλλοι;

— Μά κάθε ἄλλο! Μάλλον εκείνη θάπρεπε νά στενοχωρηθῇ! 'Εξ ἄλλου δὲν φαίνεται νά

διασκεδάξῃ και πολὺ ἂν τὴν ἐβλεπες...
— Δεν έχω ἀνάγκη. Σεύρω δὲ καλὰ τὸ ὕψος της.

— 'Α! ναι, αὐτὸ εἶναι τὸ ὕψος της; 'Εκείνος ἐβγάλε τὸν καπνὸ ἀπὸ τὴ μύτη κι' ἐσούφρωσε τὰ φρύδια:

— Τὸ ὕψος της... 'Οχι. Γιὰ νά σοὺ μιλῇσαι εὐλαχρινά, δὲν ήταν εὐτυχισμένη μαζί μου.

— Αὐτὸ πάλι!...
— Εἶσα πολὺ ἐπαινετὴς γιὰ μένα, αγάτη μου... Εἶσα γλυκεῖα σάν ἔξως, σὺ... μ' ἀγατᾷς... εἰμαι τόσο ὑπερήφανος ὅταν βλέπω τὰ μάτια σου... ναι, τὰ μάτια αὐτά... 'Εκείνη... 'Ασφαλῶς δὲν ήξευρα πὸς νά τὴν κάνω εὐτυχισμένη. Αὐτὸ ήταν, δὲν ήξευρα....

Εἶναι ἡ πρόην γυναίκα μου.

— Είναι πολὺ δύσκολη;
— 'Η 'Αλλε ἀερίζεταν μ' ἐκνευρισμὸ κι' ἐφαγε κρυφὰ βλέμματα στὴν κυρία με τὰ ὀσπρα πὸς κάπνιζε με τὸ κεφάλι ἀκουμασμένον στὴν πλάτη τοῦ καθισματὸς της και κλεινώντας τὰ μάτια μ' ἓνα ὕψος ἱκανοποιημένης γαλήνης.

— 'Ο Μάρκος ὕψωσε τοὺς ὄμους με ταπεινοφροσύνη:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις, ὁμολόγησε εκείνος. Τί τὰ θέλεις; Πρέπει νά οικτιρήσωμε εκείνος πὸς δὲν εἶναι ποτὲ ευχαριστήμενος. 'Εμείς ήμαστε τόσο εὐτυχεῖς... Δεν εἶν' ἔτσι, αγάτη μου;

— 'Εκείνη δὲν ἀπήντησε. 'Επρόσχε κρυφὰ τὴ μορφή τοῦ συζύγου της, ὁδοκόκκινη, κανονική, τὰ μαλλιά του ὅπου καὶ πὸς ἀσπρίσαν ἀσπόμενες τριχες, και τὰ κοντὰ και περπατάμενα χέρια του. Διστακτικὴ γιὰ πρώτη φορὰ διερωτήθηκε:

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

ΚΟΛΕΤΤ

Φύλας Ντάρκλι Θιαν Ιάστρο της Αναγής οδηγεί...

— Λοστε, δὲν σκοπεύω νά κρατήσω μυστικὸ τὸν γάμο μας και θά στῆλω μιά σχετικὴ σημεῖωσι στὶς ἐφημερίδες. 'Αλλά γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου θά δημοσιεύσω μονάχα αὐτά: 'Θά τελεσθῇ προσεχὸς λόγω τῆς ἐπακειμένης ἀναχωρήσεως τοῦ αἰδευσιματώτου Ντέβητ Ράιβερς διὰ τὴν 'Αφρικήν. 'Ετσι κανεῖς δὲν θά μπόρῃ νά μάθῃ ἀκριβῶς ποῖα μέρα θά τελεσθῇ ὁ γάμος. 'Η Σάτυ και ὁ Σεβασμώτατος 'Ενγκλεστον θά μās χρησιμεύσουν γιὰ μάρτυρες. 'Θά μπορέσετε κι' ἐσείς νά καλέσετε και τὸν σερ Ντέρικ. Ποιὰ ὥρα φεύγει τὸ διαπύρι;

— Τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ Σούθαμπτον. Τὸ εἰδικὸ τραῖνο ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν Σταθμὸ τοῦ Βατερλό τὸ μεσημέρι.

— 'Ωραία! ἐφώνησε ή Ντιάνα. 'Η τελετὴ θά γίνη στὶς δεκάμισι κι' ἔπειτα θά τραβήξουμε γιὰ τὸν σταθμὸ. 'Θά μπόρῃσαι — δὲν εἶναι; — βέβαια νά σās συνοδεύσω εἰς τὸ Σούθαμπτον; Πάντα εἶχα τὴν ἐπαθμία νά ἐπισκεφθῶ ἓνα ὑπερωκεάνειο. Θέλετε, βέβαια, νά σās συνοδεύσω, ἐξάδελφε Ντέβητ, ἔως ἐκεῖ;

— 'Αφοῦ τὸ θέλετε, εἶπε ἐκείνος με γλυκύτητα.

— Μπορῶ νά στῆλω τὴ λιμουζίνα μου στὸ Σούθαμπτον πρὶν τὴν παραμονὴν κι' ἔτσι θά μπόρῶ νά γυρίσω με ἄνεσι. 'Θά ἐνοκαῖσωμε, ἂν θέλετε, ἓνα αὐτοκίνητο γιὰ τὸν γάμο μας. — Πολὺ καλὸ τὸ σχέδιό σας, εἶπε ὁ Ντέβητ.

— 'Ο νονός μου θά μās παντρεύῃ, εἶπε ή Ντιάνα και θά τοῦ ζητήσω νά παραλείψῃ ὅτι θέλω νά παραλείψῃ ἀπὸ τὴν λειτουργία.

— 'Ο Ντέβητ ἀνεσπώθηκε ἐπάνω με μιᾶς: — 'Οχι, σ' αὐτὸ δὲν μπορῶ νά συμφωνήσω μαζί σας. 'Θ' ἀποχωρήσω και μιά λέξι μόνον ἂν ἀφαιρέθῃ.

— Τὰ μάτια της Ντιάνας ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν διάθεσιν ἀντιστάσεως.

— 'Αγαπητέ μου ἐξάδελφε Ντέβητ, άρχισε νά λέγῃ ή Ντιάνα, ὀρεῖτετε μολαταῦτα νά ἐνοχῇτε...

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Ντέβητ ἡρέμως, τότε γάμος δὲν μπορῇ νά γίνη.

— Ντέβητ, εἰσαθε ἐλπίαν, παράλογος!

— 'Ο Ντέβητ, χωρίς ν' ἀπαντήσῃ, ἐκοίταζε τὴν Ντιάνα.

— Τὸ πρόσωπό της, πὸς εἶχε κοκκίνισαι ἀπὸ τὸν θυμὸ, ἐξαναπῆρε σιγά-σιγά τὴν ἡρεμὴν ἐκφρασί του.

— Αὐτὸ εἶναι ἐκείνο πὸς λένε ἐνὰ βόθῃ τὸν κύριό σου; ἐρώτησε. Εἶναι εὐτύχημα, και θίχουμε ἔτσι τὴν ἡσυχία μας, ἐξάδελφε Ντέβητ, πὸς θά χωρισθῇμε τὴν ἡμέρα τὸν γάμον μας. Γιατί ἐγὼ σκεπτόμην νά γάμωμαι ὅπου μὸς περᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

— Τὰ μάτια τοῦ Ντέβητ γινώσκοντο πρὸς τὴν Ντιάνα ἐξέφραζαν ὅλην τὴν ὁμῶς τὴν ἐξοικτασε με τρυφερότητα:

— 'Η 'Εκκλησία θά σās ζητήσῃ. Μὲς Ράιβερς, ἴπακοι. Δεν στείνω νά εἶμαι κανένας τίττανος οὔτε ἄνθρωπος πὸς θέλει νά ἐπαβάλλεται και νά δεσπόζῃ. 'Αλλά, ἂν ἀπὸ τὴν στιγμή, πὸς θά βγῶμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φάγῃ τὸ διαπύρι, νομίζω ἀναγκαῖο νά σās ζητήσω νά καίετε, ή Ντιάνα.

— 'Εκείνη δὲν ἀπάντησε. 'Επρόσχε κρυφὰ τὴ μορφή τοῦ συζύγου της, ὁδοκόκκινη, κανονική, τὰ μαλλιά του ὅπου καὶ πὸς ἀσπρίσαν ἀσπόμενες τριχες, και τὰ κοντὰ και περπατάμενα χέρια του. Διστακτικὴ γιὰ πρώτη φορὰ διερωτήθηκε:

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

— 'Ετι ἄλλο της χρειαζόταν λοιπόν; Καὶ ὡς τὴν ὥρα πὸς θά φεύγαμε, ἐνὸς Μάρκος ἐπαίρησε τὸ λογαριασμὸ, συζητούσε με τὸν σωφέρ γιὰ τὸν δόμο, δὲν ἔκανε κα παρατηρή με μιά ἐξηλότυπη περιέργεια τὴν κυρία με τὰ ὀσπρα, αὐτὴ τὴν δυσχερῆσθημένη αὐτὴ τὴ δύσκολη, αὐτὴ τὴν ἀνώτερη....

ποφύγετε νά καίετε κάτι, ἐννοῶ νά με ὑπακούσετε.

— 'Αγοι! ἐφώνησε ή Ντιάνα... Μοῦ φαίνεται πὸς δὲν θά ὀμφωνδυνεύσω νά πάω ἔως τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, 'Ισως θά ἦτο δυνατὸ νά φθάσωμεν ἔως τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας χωρὶς νά ταραχωθῇμε!

— 'Επειτα ή Ντιάνα ἀνετινάζθηκε ἐπάνω ὀλο χαρὰ και ὀλο χαμόγελο:

— 'Ελάτε, ἀθῆντα μου και κύριε! ἐλάτε ἂν θέλετε. 'Ακούω τὸ κουδούνι τοῦ προγέμματος κι' ἀκούω τὴν Σάτυ πὸς ἔρχεται, γιατί αὐτὴ ἀμέσως καταστῆλει ἑμὰ πρόκειται γιὰ φαγητό.... Γρήγορα, ἀγαπητέ μου Ντέβητ, δώστε μου τὸ χέρι σας... Περάστε, Σάτυ και σās ζητοῦμε τὰ συγγαρητήριά σας.... 'Η συμβουλή πὸς μοῦ ἐδῶσατε στὸ γένημα, μοῦ ἐφάνηκε τόσο καλὴ, πὸς δὲν ἔχασα καιρὸ κι' ἔσπευα νά τὴν ἀκολουθήσω. 'Υποσχέθηκα νά παντρεθῶ τὸν ἐξάδελφόν μου Ντέβητ, πὸς φύγη γιὰ τὴν 'Αφρική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΥ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

— Εἶχε φθάσει πὰ ή παραμονὴ τῆς ἡμέρας, πὸς ὀρίσθη νά γείνῃ ὁ γάμος. 'Η Ντιάνα ἀναπαύονταν στὸ σαλόνι τοῦ διαμερισματος πὸς κρατοῦσε στὸ ξενοδοχείο τῆς Μητροπόλεως, ὅπου συνήθως κατέλυε δόσεις ἐτήνιαμε στὸ Λονδίνο.

— Μιά καλὴ φωτιά ἔκαε στὴν θερμάστρα. 'Όλα τὰ ἡλεκτρικά — και ἦσαν πολλὰ — ἦταν ἀναμμένα. 'Αζόκη και ή μικρὴ φορητὴ λάμπα τοῦ γραφείου, κάτω ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ «ἀμπαζούρ» της, ἐφώτιζε μ' ἓνα γλυκύτατο φῶς τὴν γωνία, ὅπου ἦτο τοποθετημένη.

— Στὴν ψυχολογικὴ κατάστασι πὸς εὐρίσκειτο, ή Ντιάνα εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λαμπερὰ χρώματα. 'Η βία, ή διαρκὴς κίνησις, τὸ πῆγαινε κι' ἔλα, μέσα στὸ μεγάλο αὐτὸ ξενοδοχείο τοῦ Λονδίνου, τῆς ἄρεσαν πολὺ, γιατί ὀλη αὐτὴ ή δραστηριότης της ἐφάνε ἀδυνατισμένη, χάρις στὰ παλαιὰ περικαλὰ χαλὰ και τοὺς σιωπηλοὺς ἀσανέσ.

— 'Όταν ἐφθασεν ή ἡμέρα πὸς τὴν χωρίζεν ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, πέντε μονάχα μέρες, ή Ντιάνα δὲν αἰσθάνονταν πὰ τὸν ἐπὶ τῆς ἱκανὸ νά ὑποφέρει τὴν ὀνύνη σάλα, τὸν παλαιὸ στεναγμὸ τοῦ Ράιβερς και τὰ γένεμα καταμάνας τοῦ Σεβασμωτάτου κ. Βάν.

— 'Ο Ντέβητ προσδοκώμενος διάφορες ἀσχηλίες πὸς τὴν πόλιν, δὲν ἔρχονταν πλέον ἀπὸ Ράιβερςκορτ. 'Η Ντιάνα, τότε, ἀνεχώρησε με τὸ αὐτοκίνητό της και ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἀκολουθὸ της ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο νά δεσμευετὰ κοντὰ στὸν Ντέβητ.

— 'Η Ντιάνα, κατὰ τὶς ἄλλες μέρες πὸς ἀκολουθῆσαν, ἐδωκε μὲν εὐτυχία ἀσχηλίστη. Τόσος καιρὸς εἶχε περάσει, πὸς δὲν εἶχε κανένα πόνον νά μοῦσῃ νά τὸν θεωρήσῃ ὡς ἐντελὸς δυνάστη.

— 'Ο Ντέβητ, ὅταν τὸν ξαναβόρκε, τῆς συμπεριφερόθηκε πὸς λογικὰ ἀπ' ὅσο ή Ντιάνα θά μπόρῃσε νά περιμένῃ. Συγκατετέθη νά τὴν συνοδεύῃ με τὸ αὐτοκίνητό της σὰς διάφορες ἐπισκέψεις και δουλειές της. 'Επείρωμε μάλιστα στὴν Ντιάνα νά τὸν περιποιηθῇ και νά φέρῃ στὴν ἀπλήπεριβολή του ὀσπια μεταβολὴ αὐτὴ ἐκρίνευ ὡς ἀπαραίτητη. 'Ηταν πράγματι ὁ Ντέβητ, γιὰ ἓνα τίττανον, ὅπου ή Ντιάνα τὸν εἶχε χαρακτηρίσει, ἐξαιρετικὰ καλὸς και γιὰ ἓνα αἰσθητὴ και κύριο, ὅπως τὸν ἀπεκάλεσε, πολὺ μαλακός.

— 'Όταν ὁ Ντέβητ ἐνόησε ὅτι ή Ντιάνα τὸ ἤθελε πολὺ νά τῆς ἐπιτρέψῃ νά πληρώσῃ αὐτὴ τὸ μεγάλο κῶβό της τὰ φάρμακα, τὸ ὅποιον ἔφερε μαζί του, τῆς τὸ ἐπέτρεψε. Καὶ ἐχοπομοποίησε ἐπῆς, τὸ ποῦ πὸς προφύρισε γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ ἀσραβάνος και στὸν τόπο του ἀγόρασε ἓνα αἰνὸ, μὰ πολὺ ὀμορφο δακτυλίδι, πὸς ἦτο ἓνα χρυσοῦς ἀνέλος με μιά διαμαντοπέτρα δουλεμένη σὲ σχῆμα ἀστρου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΜΙΚΡΕΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

ΤΟΥ κ. ΠΕΝΕ ΜΠΙΖΕ

Η θύελλα και τα χιόνια είχαν αναγκάσει τον σενόρ Άλνζο ντε Τορκεντίλλα να σταματήσει σ' έναν από τους παλιούς κι' ετοιμόρροπους αυτούς πύργους της περιοχής της Σιέρρα Νεβάντα, οι οποίοι χρησιμεύουν ως καταφύγιο, συνήθως, των κατεστραμμένων χρηματικών ευγενών που ζητούν ν' αποφύγουν την κίνηση του κόσμου.

Περιττόν να προσθέσουμε πως είχε γίνει δεκτός με όλη την παροπαράδοτη ευγένεια που χαρακτηρίζει τους φιλόξενους Ισπανούς όταν τους δίδεται η ευκαιρία να υποδεχθούν έναν ξένο κάτω από τη στέγη τους. Το άλογό του τοποθετήθηκε στην καλύτερη γωνία του σταβλού, και στον ίδιο έδωσαν το λαμπρότερο δωμάτιο του πύργου, ένα δωμάτιο που φαινόταν ότι άλλοτε, την εποχή που η οικογένεια των Βαλντουμπάρχα ευτυχούσε, θα ήταν θαυμάσια επιπλωμένο.

Το δωμάτιο αυτό ήταν άπειρο — τόσο, που, μόλις έμπαινε κανείς δύσκολα μπορούσε να διακρίνει το βάθος. Δεν φωτιζόταν παρά από ένα μονάχα παράθυρο, κι' από αυτό όμως λιγότερο, γιατί, καθώς ήταν τοποθετημένο ψηλά και σκεπάζονταν από παλιές κουρτίνες, το φως του ήλιου με μεγάλη δυσκολία κατόρθωνε να το διαπεράσει.

Απ' όλη αυτή τη σημεία ήταν φανερό ότι το δωμάτιο αυτό θα είχε μείνει ακατοίκητο από πολλούς χρόνους.

Ο κύριος του πύργου δόν Φερνάνδος ντε Βαλντουμπάρχα υποδέχθηκε λοιπόν, καθώς είπαμε, τον ταξιδιώτη μας, με μεγάλη προσήνεια. Σαν βράδυ, τον συνόδευσε έως το δωμάτιό του, και τον καληνύχτησε, με ειλικρίνεια και χωρίς το παραμικρό ίχνος επωμολογίας ή υποτακτικότητας.

Ο σενόρ Άλνζο, σαν ξένος μόνος, ετοποθέτησε επάνω σ' ένα κουνιδίνο το καντηλιό του, εγγύθησε με την ήσυχή του και κατόπιν, με το χερί, έκανε μια μικρή περιουσία στο δωμάτιό του, για να εξετάσει τα «κατατόπια» του. Η κατάσταση εδούλησε, λιγότερα έπιπλα — πολυθρόνες ξαπλωμένες, βαρύνοντα κουνιδία μισοσπασμένα — ήταν σκορπισμένα ούδη — μίγδην, σκουισμένα, ενώ στους τοίχους διάφοροι μεγάλοι πίνακες, γέροναν απειλητικά.

Ο Άλνζο θεωρούσε περιττόν να προσηύχεται περισσότερο στις ανιχνεύσεις του. Έπεσε λοιπόν στο μεγάλο κρεβάτι του, και, ενώ το ρολόι κάποιου γειτονικού παρεκκλητισμού γυρνούσε έννενα φορές, σιγά - σιγά, κουρασμένος καθώς ήταν, τον έπιασε ο ύπνος.

Πώς το μέσον της νύχτας, δεν μπορούσε να ανιχνεύσει τί όσα περίπου θα ήταν, εδούλησε ξαπλωμένος από έναν παράξενο θόρυβο, σαν στερουνίσματος.

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπακάλης που ήταν απορροχούμενος να σερβίρει τους πολυπληθείς πελάτες, αντιλαμβάνεται κάποιον μικρόν, ο οποίος εύρισκετο κοντά σ' ένα ανοικτό κοιτί μισοκίτριν.

— Και τί κάνεις εκεί, μικρέ; Τί προσπαθείς να κάνεις;
— Τίποτι! Απλώς ο μικρός.
— Πώς τίποτε. Μου φαίνεται ότι προσπαθείς να πάρης μισοκόκτα.
— Έχετε άδικο, κύριε, απλώς ο μικρός. Δεν προσπαθώ να πάρω, αλλά προσπαθώ πως να μην πάω...

Ο πατέρας στον νέον που παρουσιάζεται και ζητά την κόρη του ο γάμο:

— Ο πατέρας σου ο γάμος;
— Ναι, κύριε. Και είσατε σε θέα να ζήσετε γυναικά και να διατηρήσετε σπίτι;
— Ναι, κύριε. Δεν έχετε ιδέα, πόσα μπορώ να δανειστώ...

— Καμιά νυχτερίδα θάνατο, σκέφτηκε, που η παρουσία μου θα την ανησυχίσει...

Κι' ετοιμαζόταν να ξαναλείψει τα μάτια του όταν είδε μες στο σκοτάδι μια λευκή σκιά να προχωρή προς το κρεβάτι του. Η σκιά δεν φαινόταν να αγγίζει διόλου το πάτωμα, έμοιαζε σ' ένα καλόγερο.

Κάποιο φάντασμα, βέβαια, θα ήταν. Αυτό δεν τον εξέπληξε και υπερβολικά. Μολονότι δεν ήταν δεισιδαίμων, η εμφάνισή αυτή δεν τον παραξένευσε διόλου μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον.

Δεν ετόρμαξε λοιπόν διόλου. Η αλήθεια όμως είχε ότι και το φάντασμα δεν είχε διόλου δυσάρεστη όψη. Μία λεπτότης ήταν κυ-

Στον προθάλαμο τον περιμέναν δύο ψηλοί άνθρωποι με μαύρες μάσκες, οι οποίοι χωρίς να τον δόσαν καμιά εξήγηση, τον παρακάλεσαν ν' ανεβεί σ' ένα άμαξι που ήταν σταματημένο στο δρόμο.

Μένει επάνω του, και η κίνησή του ήταν άρ- γές και ευγενικές.

Επλησίασε στο κρεβάτι του Άλνζο, τον έβλεπε τυφλωτά στο μέτωπο, τον άγγαζε να ξαπλωθεί αναπαυτικότερα, σαν μια καλή κι' αγαθή νοσοκόμα. Κι' όταν εφάνη να πείσθη κι' ότι θα περνούσε ήσυχα το υπόλοιπο της νύχτας, το παράξενο φάντασμα εξαφανίστηκε.

Ο δόν Άλνζο χαμογέλασε.

— Πάλι καλά! σκέφτηκε. Να που υπάρχουν και καλά φαντάσματα... Με περιποιήθηκε σαν να ήταν κόρη μου...

Και αποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί ο δόν Άλνζο κατέβηκε από το δωμάτιό του για να εύχασε καλή κι' αγαθή νοσοκόμα.

— Κοιμήθηκε καλά; τον έρωτησε ο δόν Φερνάνδος μόλις τον είδε.

— Έβραγα! Είχα μάλιστα και μια χαριτωμένη επίσκεψη...

— Ποιος θαμνησε...

— Ένα θαύμασι φάντασμα, φίλε μου, ντυμένο σαν Άδελφ του Έλεους...

Δεν πρόφτασε να πει άλλο τίποτε. Ο δόν Φερνάνδος ελάνθιασε τρομερά, όπισθοχώρη-

σε, και έδει- νε σημεία με- γάλου τρό- μου.

Ήσυχα- στε, έζηκο- λούθησαν ο Άλνζος.

Δεν μου έκανε κακό. Με φίλησε...

Ο δόν Άλνζος, κατάπληκτος αυτή τη φορά, έ- ψαξε σ' όλο τον πύργο για να τον βρει και να του ζητήσει εξήγηση για την περίεργη συμπεριφορά του, ματαιώς όμως...

Επ' μίαν ώ- ρα περίπου διέτρεξε τις μεγάλες αίθουσες του πύργου, χωρίς να συναντήσει ψυχρή ζωντανή...

Ο Άλνζο έκανε θόρυβο, φώναξε. Κανείς δεν τον απάντησε όμως. Στο τέλος απελπίστηκε κι' άπεφάνισε, αφού δεν μπορούσε να γίνει α- λιώως, να φύγει χωρίς ν' αποχαιρετήσει την οικογένεια Βαλντουμπάρχα.

Έπληξε λοιπόν στον σταυλό για να πάρει το άλογό του, νέα όμως εκπλήξή τον ανέμενε εκεί το άλογό του είχε κι' αυτό εξαφανισθεί.

Ο Άλνζο επέστρεψε στην κεντρική αί- θουσα του πύργου. Στον προθάλαμο τον περι- μέναν δύο ψηλοί άνθρωποι με μαύρες μάσκες, οι οποίοι χωρίς να τον δόσαν καμιά εξή- γηση τον παρακάλεσαν ν' ανεβεί σ' ένα άμα- ξι που ήταν σταματημένο στο δρόμο.

Ο Άλνζος ήταν τόσο κατάπληκτος απ' όλες τις σκηνές όστε ανέβηκε χωρίς να σκε- φθεί ούτε να διαμαρτυρηθεί, ούτε καν να έρω- τήσει το παραμικρό.

Το άμαξι ξεκίνησε γοργά. Στο δρόμο, ο Άλνζο συνήλθε απ' την εκπλήξη του.

— Πού με οδηγείτε; Ρώτησε τον έναν π' ό- νους προσωπιδόφρους συνοδούς του.

Καμιά απάντηση. Ο δόν Άλνζος ά- ρχισε να ένκουρίζεται. Έπείμεινε στις ερωτη- σεις του. Και πάλιν όμως, κανείς από τους δύο συνταξιδιώτες του δεν άντισε το στόμα του να του πει μια λέξη.

Ο Άλνζος τότε τους διηγήθηκε πως ζή- τησε φιλοξενία στον πύργο του δόν Φερνάν- δο, και τους εξέθεσε πως είχε περάσει τη νύ- χτα.

Δε βλέπω σ' όλα αυτά, κατέληξε, τίπο- τε που να δικαιολογή την απαγωγή μου...

Τότε ο ένας από τους δύο μυστηριώδεις προσωπιδόφρους του απάντησε άγανά.

Το φάντασμα της Άδελφης Μαρίας της Χάριτος δεν εμφανίζεται παρά σ' όσους έχουν προσωπιδόφρους στο πρόσωπο, σενόρ...

Το άμαξι δεν σταμάτησε παρά στη Γα- νάδη, μπρός στην είσοδο του λεπροκομείου.

— Έχει όπου ο ιππότης δόν Άλνζος Τορκεντίλλα έζησαν από την ημέρα εκεί- νη τον θάνατό του...

ΛΙΓΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Όποιος δεν αντέχει στη δυστυχία είναι ο νάβιος της ευτυχίας.

Η σινοφαντία είναι πρόσκαιρη, ή δέ αλ- θεια διαρκεί αιώνια.

Η πνευματική παραγωγή συμβαδίζει με την υλική παραγωγή.

Μεγάλοι είναι μόνον όσοι μεγάλως ώφεύ- σαν την ανθρωπότητα.

Η γνώσις είναι πρόγνωση, ή δέ πρόγνωση είναι δύναμις.

Αι μεγάλες φυσιογνωμίες είναι κεφάλαια που προέκυψε διά της συνδρομής πολλών γυ- νων.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΔΙΤΕ-
ΧΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ"

ΜΗΤΣΟΣ ΜΥΡΑΤ

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ;
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ;
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ.

Δε θα κάνω εισαγωγή για τον Μυράτ, να σάς πω ποιος είναι. Είναι πασίγνωστος, τον ξέροντε ακόμα και ή πέτρες τον Μήτσο τον Μυράτ, τον εκλεκτό μας αυτόν καλλιτέχνη, που είναι κι' αυτός ένας από τους εκείνους, τους πολύ λίγους διαλεκτούς μεταξύ των δια- λεκτών, που άρχουν τα δάκτυλα του ενός χε- ριού μας για να τους μετρήσουμε. (Για να πω και μια μεγάλη αλήθεια... είναι ζήτημα αν υπάρχουν τόσο καλλιτέχναι — σαν τον Μυράτ — για να τους μετρήσουμε στα δά- χτυλα!...) "Ας προχωρήσουμε λοιπόν. "Ας άρ- χίσουμε.

Ο Μήτσος ο Μυράτ ύστερα από μια δδύσ- σεια — που περιγράφει θαυμάσια στο βιβλίο του — κατόρθωσε να γίνει ήθοποιος της κα- ριέρας και να επιβληθεί.

Γεννήθηκε στη Σμύρνη το 18... ("Ας κρύ- νουμε τα χρόνια του, αφού και στο βιβλίο του τα κρύβει μόνος του. — Δεν έχει αυτό σημασία — γράφει στη "Ζωή του, αφού καμ- μια πόλις δε θα έριξε για μένα μετά το θά- νατό μου).

Ο Μήτσος Μυράτ είναι ένα από τα έξη άγόρια του Μουράτ, (μια από τις πιο άριστο- κρατικές και εύπορες τότε οικογένειες της Σμύρνης. Δε θα γράφω λεπτομέρειες για την οικογένεια του Μυράτ, γιατί αυτές είναι γνω- στές από το βιβλίο του, ή "Ζωή μου).

Από μικρό παιδάκι είχε μανία με το θέα- τρο. Στην αλλη του σχολείου όπου τον πρω- τογυράναυε έκανε ντεμπούτο με τον αδελφό του άπαινο σε μια πρόχειρη στήλη σκηνούλα.

Οι γονείς του δεν ζοτούσαν να πάνε μόνι- τους στο θέατρο. Ένα βράδυ μάλιστα — ο- πότε ο ίδιος λέει — ο πατέρας του ζήτησε να τον ξεγελάσει ότι θα πήγαιναν τάχατες σε κάποια επίσκεψη και τον άφησαν μονάχο στο σπίτι... Αυτός κατέλαβε την κοροϊδία και... κάθισε γρήγορα δυό ώρες στα σκαλοπάτια της έξοχης κ' όταν έγινεσαν οι γονείς του, τους έστρεψε ένα καμιά, που ήταν όλος δικός τους!

— "Να πεθάνεις έσύ που δε με πήρες στο θέατρο", είπε της μητέρας του και... θυμά- ται ότι ο πατέρας του τον έκανε μαύρο στο έξο!

Το σπίτι του Μουράτ — και όχι Μυράτ — ήταν πολύ κοντά στο μεγάλο θέατρο της Σμύρνης κι' έτσι κάθε βράδυ σχεδόν πήγαινε και έπαινε μαθήματα.

— Ένα βράδυ, μου λέει ο Μυράτ, ο πα- τέρας μου έρχεται στο σπίτι και με άναγ- γέλει, ότι κάμω το θέατρο! "Έσεα κάτω και σπάραξε από το κλάμμα. Μου κόστισε πολύ αυτό. Καλύτερα είχα να καθί στο σπίτι μας παρά το θέατρο. Έκανα πολύ, μα πολύ καρόν να παρηγορηθώ, μου συμπληρώνει ο Μυράτ.

(Βρισκόμαστε στο γραφείο του θεάτρου Κο- τοπούλη οι δυο μας μόνι και τα λέμε...). Ο Μυράτ γελαστός, περιποιητικός, φαίνεται πολ- λή πρόθυμος να μου πει πολλά πράγματα για την "Εβδομάδα...

Σούχω μιλήσει πολλές φορές για τη ζωή μου, σούβωσα και το βιβλίο μου — μου λέει — και από αυτό μπορείς να γράφεις ένα σωρό πράγματα.

— Ένα από τα εμένα σωρά, χαρακτηριστικό είναι κι' αυτό:

Οι γονείς του Μυράτ είχαν μεγάλη άδυνα- μία σ' αυτόν. Ήταν φιλόσθενο παιδί και πολ- λές φορές ανδύναν να τον χάσουν. Η μη- τέρα του ίδιος τον ελάτρευε, γιατί, έλεγε, πως απ' την ημέρα που γεννήθηκε έφερε την ευ- τυχία στο σπίτι.

— Την πρόληψη αυτή την είχε και ο πα-τέρας, μου λέει. Το έζησα καλά απ' το έξι- σ, μεγάλο γεγονός, που έγινε ή πρώτη άφορη- με ριμάξη στο σπίτι μας. Ο πατέρας έγραφέ- τανε στο κατάστημα Whittall για χρόνια πολ- λά ως αποκλειστικός μεσίτης και είχε την ευ-

νοια του ενός εκ των αδελφών της οικογε- νείας, του Ρίτσαρ Whittall με τον όποιον τον συνέδεε φίλια αδελφική.

— Ένα μεσημέρι δγαίνοντας απ' το γραφείο του λέει: "Μουράτ, μου προτείνουν δουλειά με την "Ελληνική Κυβέρνηση να προμηθεύσω κριθάρι, αλλά δεν θα δεχθώ, γιατί οι "Ελλη- νες είναι κλέφτες.

— Αυτό που λές με θίγει και μένα, του ά- παντά ο πατέρας, γιατί είμαι "Ελλην και ά- ναλαμβάνω την ύπθεση αυτή υπ' εθνήν μου.

Ήμουν μικρός και δεν μπόρεσα να κατα- λάβω πως δηλ αυτή ή δουλειά εδικαίωσε τα λόγια του "Αγγλου. Ξέρω μόνο πως ο πατέ- ρας έφυγε σαν τρελλός απ' τον Πειραιά, με ζημία 5 χιλ. λρεάς. Κάποια τριγλοποδιά του είχε γίνει στο συμβόλαιο. Είχε αυτό το ποσόν περίπου κατατεθειμένο στο κατάστημα. "Επή- γε στο γραφείο του Ρίτσαρ Γουίττολλ και του είπε:

— Να κρατηθεί, παρακαλώ, ή ζημία από τα χρήματα που έχω στο ταμείο σας.

Ο κ. Μήτσος Μυράτ.

— Εκείνη την εποχή, ήταν θέρος, μας είχε στείλει τα τρία μεγαλύτερα άγόρια να περά- σουμε το καλοκαίρι μας στο σπίτι του "Αγ- γλου καθηγητού μας Κρόμπερ, σ' ένα μακρινό χωριό της Σμύρνης, Γκιρόντα. Την κωκυ- χία του δηλ στην ύπθεση αυτή την απέδωκε στο ότι έλειπα εγώ απ' το σπίτι. Το θεώρησε γρουσουζιά. "Έστειλε άμέσως τηλεγράφημα: "Στείλε μου πίσω το Μήτσο. Στην ύπθεση αυτή δυστυχώς είχε ανακαταθεί και ο άδελ- φός της μητέρας μου. Αυτό ήταν ή άφορη που έφερε την πόνη διχόνοια ανάμεσα στους γονείς μου. Ακολούθησαν έπειτα και άλλα λιγυρά γεγονότα και κατέληξαν στην μοιραία και αναπόφευκτη άνιχνή να χωρίσουν. Η ο- ρή- εις έγινε υπό περιστάσεις πολύ τραγικές. Το- σο που για πολύ καιρό ή καρδιά μου πονούσε και θλιβότανε και που ή άνιχνήσις και τώρα ακόμη είναι τόσο θλιβερά όστε να μου κάμη άδύνατη την έξιστόρησι.

Ο πατέρας γυρίζοντας απ' τις "Αθήνας, τότε, ήταν κυριολεκτικά σε μια κατάσταση αλ- λοφροσύνης. Μας άπηγόρευσε να μιλούμε έλ- ληνικά και μās υποχρέωσε με την "Εγγλέα τη γυναικονόνα που είχαμε, να κάνουμε και την προσευχή μας άγγλιστι. Ήταν τόσο έ- ξαλλος που ήθελε για μια στιγμή ν' αλλάξει και τη θρησκεία του!

Μετά τον χωρισμό του πατέρα μου και της μητέρας μου, ο πατέρας μου μās άπηγόρευ- σε να βλέπουμε κανέναν μας την μητέρα μας. — "Αν μάθω πως πάει να την δει κανένας σας, μās έλεγε, θα σας σκοτώσω!

— "Οκτώ χρόνια τα χρόνια μου δεν είπαν τη λέξη «μάννα», μου λέει με συγκίνηση, λές και είνε τώρα. Μία μέρα έμαθα τριτάτος πως έα- ναπαντρεύτηκε. Αυτό με πείραξε. Νόμιζα πως με είχε ξεχάσει. Ένα άπόγευμα κατά το δει- λινό, περπατούσα στην προαυσία με φίλους.

Είχα άπομακρινή λίγο απ' την παρέα μου. Κάποιος με φώναζε με τ' όνομά μου "Μήτσο. Μία γυναίκα που δάδιζε μισοστά μου άκου- σιμένη στο μπράτσο του άνδρός της, στάθηκε άπότομα, γύρισε το κεφάλι να με ιδή. Τα μάτια μας άντικρουθήκανε για πρώτη φορά.

— Έμεινα καρφομένος στη θέσι μου. Μ' ένα νεύμα της μούπε να την ακολουθήσω. Πήγα ξοπίσω της σαν ύπνοτισμένος. Φθάσαμε έως το σπίτι της. Έμεινε... άφησε την πόρτα μισανοιγμένη.

— Έτράπωσα μέσα γοργά σαν κλέφτης... με περίμενε πίσω απ' την πόρτα... "Έσεα στην άγκαλιά της κι' άκουσα ύστερα από όγτώ χρόνια τις δόγλικες έκείνες λεξόφρασες "Πα- δί μου, παιδί μου" κι' επιθύρηξα άνάμεσα στους λυγμούς μου "Μανούλα, μανούλα, μα- νούλα μου.

Δένε πως καλλιεργούνται τα αισθήματα κι' ακόμα κι' ή παροιμία «μια που δεν βλέπον- ται...» Για όλα τ' άλλα αισθήματα μπορεί αυτό ναύνα αλήθεια, όχι όμως για την άγάπη στη μάνα. "Όσο μάς χωρίζει ή άπόσταση απ' αυτήν, όσο άπομακρινόμαστε από κοντά μας, τό- σο μεγαλώνει, τόσο θεριώνει μέσα μας. "Όταν μάς λείπει πια για πάντα, τότε τίποτε στον κόσμο δεν την άναπληρώνει.

Η τραγικότερη στιγμή της ζωής του Μυ- ράτ, το έπεισόδιο της ζωής του που και στο βιβλίο του διηγείται, είνε ο χωρισμός του με την Κυβέλη, όταν του την πήρε ο Θεοδό- ροιδης.

— Έλαζε τότε στο θέατρο "Νέα Σμύρνη, το σημερινό θέατρο Κοτοπούλη, την κομωδία του κ. Μοραϊτίνη ή "Μαραθώνιος δρόμος.

Η "Ομόνοια είδε τότε για πρώτη φορά κορσά να άρχίζει από το ταμείο και να φθά- νη μέχρι του Ζαχαράτου...

— Ένα από κείνα τα βράδια τοφύγες ή Κυ- βέλη. Πήγε στο θέατρο λίγο που της παρα- στάσεως και πληροορήθηκε ότι ή Κυβέλη... έμεινε...

— Θέλει να πείξη άλλος το μέρος σου; τον έρωτησε ο Σαγιάς.

Με κλάματα ανέβηκε στο καμαρίνι του για να ντυθεί. ΑΓΕΙΑ ΠΑΛΗΝΑΣ!

Ο συγγραφέας του έργου, ο Μοραϊτί- νης, ανέβηκε και κείνος επάνω να με καθη- στήσει, μου λέει ο Μυράτ.

— Έν άνάγκη, λέει, άς αναβάλουμε.

— Τί λές; ν' αναβάλουμε, για ποιά λόγο; Σάμπως έχουν κανένα πένθος; Κ' έβαλα τα δινάτα μου να χωριγέλωσι! Δεν χωριζόμια συνηθισεις, δη καίω. Τί σόρεσι έχει ή ζωή μας με τη δουλειά μας και το καθήκον μας; Κ' άρχισα να γίνωμια.

— "Όταν έμεινανόμια στη σκηνή, έβγα κά- πους πένθος. Το κοινόν είχε ειδοποιηθεί. Μ' ένοχλούσαν τα μάτια που με κάτασαν με συμ- πόνια. "Έμεινα με πολύ μισοί. Μόνον ή στιγ- μή που πούρεσα τη φορά "Αν δεν έκανες την κουταλάρα να παντορεύεις, μου έβγαγε ένας μικρός λυγός.

Μετά την παράσταση, άπεφάνισαν όλοι να με διασκεδάσουν. Με πήσαν στην μαύρα του Προπόστασια ο Μοραϊτίνης, Σαγιάς, Χρη- σιμάλλης, ο ταίφος μας Παπαρήγας, Χαρα- μής και άλλοι πολλοί.

— Έμεινα σαν νύχασα το λογικό μου. Δεν μιλούσα καθόλου. Έαυα, έπαια, άδιδάσκω. "Αλ- λά δεν μ' έπαινε το ποτό. Σωφρικά έβεγγίλιε ο πόθος μου.

— Έπεσα στο τραπέζι και φώναξα γοργά...

— "Ας σταματήσουμε μένος έδώ τη διήγηση. Πολύ λιγυρόν να θυμάται κανείς τέτοια έ- πεισόδια. "Ας είναι. Για τον Μυράτ έχουν λησμονηθεί μια για πάντα όλα αυτά και μόνο έτοι για την ιστορία το λέει. Τώρα είνε ευ- τυχημένος με την γυναίκα του, την Χρυ- σούλα, και πονοεί μια ζωή...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ χαριτωμένη γαλλίς χορεύτρια Δις Φειδιοῦ ὁ ἕνα παρισινὸ Μιούζικ-χάλλ.

ΠΟΘΟΣ ΑΝΔΡΟΣ

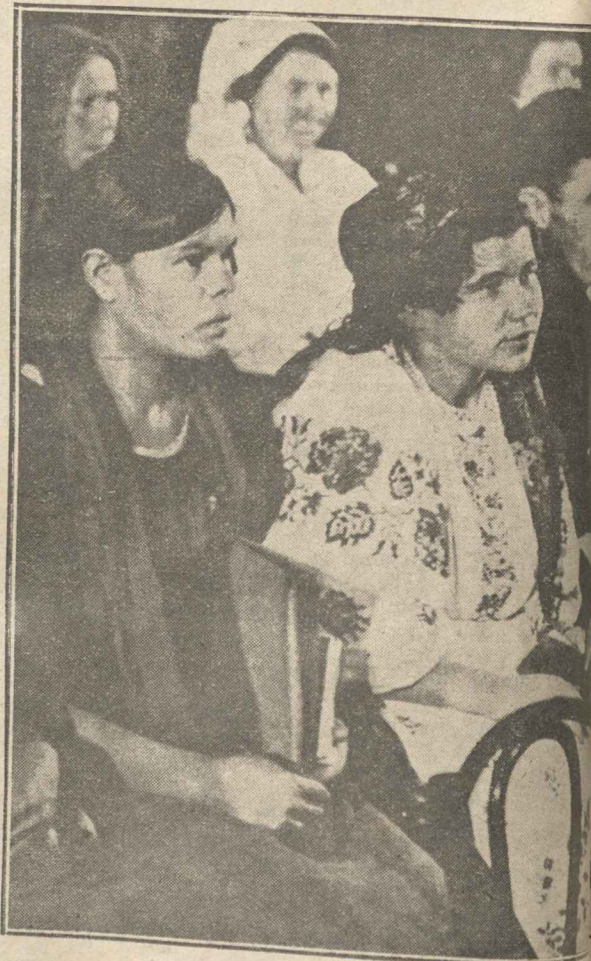
Ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις «Βύ» ἐδημοῦνε τὴν ἑλπίδα μὲ τὸ θεῖο χαμόγελο. Ἀντιπροσωπεύει θαυμασίαν ψυχογραφικὴν σύνθεσιν γάλλου τοῦ ἀμερικανοῦ τὸν ἰδεώδη τύπο τῆς Γυναικός, φρου παριστώσα τὸν ἄνδρα καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Πρωταγωνιστεῖ στήν Ἄννα Καρένινα.

Ἡ ΓΚΡΕΤΑ ΚΑΡΜΠΟ

Ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρησις «Βύ» ἐδημοῦνε τὴν ἑλπίδα μὲ τὸ θεῖο χαμόγελο. Ἀντιπροσωπεύει θαυμασίαν ψυχογραφικὴν σύνθεσιν γάλλου τοῦ ἀμερικανοῦ τὸν ἰδεώδη τύπο τῆς Γυναικός, φρου παριστώσα τὸν ἄνδρα καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Πρωταγωνιστεῖ στήν Ἄννα Καρένινα.

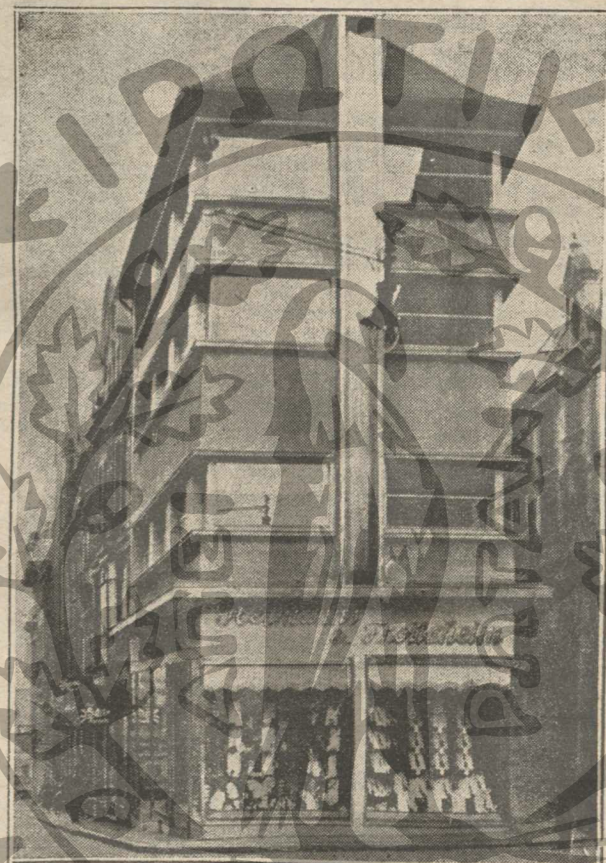
Ἡ γυνὴ Νεολογὸς ντὲλ Ριόλὼς πρωταγωνίστρια στὴ «Ρακόνι», τὸ φιλμ ποὺ ἐπαίχθη ἐπὶ δεκαπενθήμερον στὰς Ἀθήνας, καὶ ποὺ θὰ κάμῃ τὸν γύρον τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν.

Ἡγέτιδες τοῦ Γυναικείου Συνεδρίου τῆς Μόσχας πηλουνθοῦσαι, μὲ τοὺς φακέλλους τῶν ὑποθέσεων μάλης, τὰς ὁμιλητρίδας.

Ἐνα «τρόπαιον» στοὺς πάγους. Ἡ νεαρά αὕτη Ἀμερικανὶς ἀθλήτρια τοῦ σκί ξεκουράζεται ἐπάνω στὸ χιόνι, ἀφοῦ ἔστησε εἰς πυραμίδα ὅλα τὰ σκί της.

Ἡ Συνθήκη τῶν Βερσαλλιών ἀπηγόρευσε, ὡς γνωστὸν, τὴν πολεμικὴν βιομηχανίαν εἰς τὴν Γερμανίαν. Τὰ πασίγνωστα ἐργοστάσια Κρόπφ, ἀσχολούμενα εἰς εἰρηνικὰς ἐργασίας, ἤρχισαν τελευταίως νὰ κατασκευάζουν καὶ σιδερένια σπιτία, ὅπως τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΛΤΕΖΟΥ

Η κινηματογραφική αυτή ταινία της 'Εταιρείας «Σινε-ρομάν Φίλμ ντε Φρανς», είναι παρμένη από το ομώνυμο μυθιστόρημα του Ζαν Βινώ και η σκηνοθετήσις της έγινε από τον 'Ανρί Φεσκούρ.

Η υπόθεσις έχει ως εξής:

Είς την πόλιν Σφόξ, το μαργαριτάρι της Τυνιδος, δρισκότανε ένα άραβικό σπίτι με απασίαν όψιν, το όποιον όνομαζαν σ' όλη την πόλιν, το σπίτι του Μάλτεζου.

Οι ξένοι έρχόντανε και το έβλεπαν κάπως από μακριά με ένα είδος τρόμου, γιατί στην πόλιν κυκλοφορούσε μία ιστορία, μία άσπασια ιστορία, η οποία τρόμαζε εκείνους, που την άκουσαν από άκοντα εκείνους που την διηγούντο. Στο μοναχικό σπίτι, που πρόβαλλε το στυγνό κτίριό του στον όρίζοντα, ζούσε ο γέρο Μάλτεο, ένας Μάλτεζος, παλιός ψαράς μαργαριταριών. Αιτός, όταν ήταν νέος, μολονότι ήτανε θεοσκέπτος και χριστιανός, όπως όλοι οι Μάλτεζοι, είχε παντρευθή μία Μπεντουίνα, από την οποία είχε αποκτήσει ένα γιού. 'Η γυναίκα του δεν είχε ζήσει πολύ καιρό σ' αυτό το σπίτι, όπου ήτανε πάντα φυλασμένη, γιατί ο ψαράς είχε τρομερές τυψεις της συνειδήσεως. 'Ενόμιζε ότι τον είχε καταραστή ο Θεός, γιατί είχε πάρει γυναίκα μίαν άπιστη, και θεωρούσε τον γιού του, τον νεαρό Μάλτεο, ως το παιδί του άμαρτήματος. 'Η γυναίκα του είχε πεθάνει μυστηριωδώς και μερικά κάτοικοι του Σφόξ έλεγαν ότι ο Μάλτεζος την είχε σκοτώσει. Μετά την εξαφάνισι της Μπεντουίνας, ο γέρο Μάλτεζος έγινε πιο φανατικός θρησκός και περνούσε τις ημέρες του με νηστείες και προσευχές.

Δεν μπορούσε να υποφέρει τον γιού του, ο οποίος παρίστανε στα μάτια του το σφάλμα της νεότητός του, και για μοναδική του αγάπη είχε ένα γάιδαρο, ένα γέρο γάιδαρο, τον όποιον περιποιότανε με αγάπη και που ήτανε ο μοναδικός του σύντροφος στην τραγική του ζωή. 'Ως τόσο ο γιός του Μάλτεζου μεγάλωνε σαν εύχρηστο δέντρο και είχε γίνει ένας πολύ ώριμος νέος. 'Επειδή ο πατέρας του δεν είχε φροντίσει ποτέ γι' αυτόν, το παιδί είχε μεγαλώσει τυχαίως, και από ένα είδος αταξισμού, είχε εκλέξει την μουσουλμανική θρησκεία, η οποία ήτανε η θρησκεία της μητέρας του.

'Ητανε το σημείον της συγκρούσεως δύο ψυχών, το πείον της μάχης δύο φυλών, και αυτό ήτανε η άτυχία της μοίρας του. Κάποτε δεν είχε φροντίσει γι' αυτόν, δεν είχε συνήθει να δουλεύει και στο Σφόξ τον θεωρούσαν σαν τον πιο τεμπέλη της 'Αφρικής. Περνούσε τον καιρό του στο λιμάνι πειράζοντας τους έμπορους και κάνοντας κάτι μικροδουλειές όταν πεινούσε, γιατί μονάχα η πείνα τον έσπρωχνε να κάνει μία κίνησι. Προτιμούσε να επιδίδεται σε διάφορες μικροκλοπές για να ζήσει, παρά να εργάζεται.

Μία μέρα, όμως, που χάζεσε στο δρόμο, είδε να περνάει μία όμορφη Μπεντουίνα συνοδευόμενη από την θεία της. Είχε το πρόσωπό της άσπελαστο, όπως όλα τα κορίτσια των ερήμων. Τα μάτια της ήταν φλογερά, τα χείλη της ήδυναν και ο Μάλτεο είχε έρωστικη-πληγή άμεσως. 'Από τότε μία σκέψις τυραννούσε τον νου του: η σκέψις να ξανάβρη την όμορφη νέα και μία μέρα που ο Μάλτεο περνούσε από τους δρόμους της πόλεως, σταμάτησε σε μία δημοσία πλατεία όπου χόρευε από τους ήχους των ταμπουριών και των φλάουτων η μυστηριώδης διαβάτις. Με τη χάρι της προκαλούσε μεγάλο ένθουσιασμό. Μεταξύ των δευτών υπήρχον, όχι μόνον μικροπωληταί, νεοροκουβαλάδες, σιδεράδες, δοκοί, αλλά επίσης και Μάλτεζοι και Σικελοί, οι όποιοι κοιμόντανε στην πόλιν. Αιτοί εξεδήλωναν φανατικά τη λατρεία τους για την όμορφη νέα και όταν αυτή τελείωσε τον χορό της, ένας

απ' αυτούς ώρμησε επάνω της για να την αρπάξει.

'Αλλά μέσα στο πλήθος κάποιος, άγνωστός: ήτανε ο Μάλτεο. Το αίμα του έβραζε. Ριχτηκε κατά του ανθρώπου, ο οποίος ετόλμιζε να έγείσει την χορεύτρια και έγινε μία τρομερή πάλη. 'Ο Μάλτεο, το είπαμε, ήτανε δυνατός και απέκρουσε όλους τους αντιπάλους του. Μετέφερε την χορεύτρια, κρατώντας την στην αγκαλιά του, έως το σπίτι της.

'Όταν την άφησε κατά γής στο φτωχικό της δωμάτιο, η χορεύτρια του είπε το όνομά της: λεγότανε Σάφια και του διηγήθηκε την ζωή της, η οποία της προκαλούσε φρίκη.

— 'Α! να φύγω από το Σφόξ, αναστέναζε. 'Ο Μάλτεο της υποσχέθηκε να την βοηθήσει να φύγει.

Και από την στιγμή αυτή που ζούσε μαζί με την Σάφια, έχοντας εκείνη που αγαπούσε, ο Μάλτεο άλλαξε: έγινε εργατικός, έκανε όλες τις δουλειές, έγινε μικροπωλητής σε μία λεωφόρο της πόλεως, ώδηγούσε τους ξένους

Ο Σόλβιο ντε Πενιρέλλι εις τον ρόλον του Μάλτεο.

από την άραβική πόλιν, μαζεύοντας κάθε μέρα λεηλατήματα δια να ικανοποιήσει τις επιθυμίες της Σάφιας. Αιτή όμως γινότανε κάθε μέρα πιο απαιτητική. Με τις ιδιοτροπίες της έδειχνε γρήγορα τα λίγα λεφτά που είχε ο Μάλτεο και κάθε μέρα κατηγορούσε τον νέο ότι δεν κρατούσε την υπόσχεσί του. 'Ονειρευότανε το Παρίσι και τις διασκεδάσεις του. Τι περιμένει για να την πάρει στην Εύρωπη; 'Εκανε καθημερινώς σκηνές στον άνθρωπο που την αγαπούσε. Μία μέρα, βλέποντας από το παράθυρό της μία Εύρωπαιά που φορούσε ένα θαυμάσιο κολλίε από μαργαριτάρια, είπε στον Μάλτεο ότι ήθελε να έχει και αυτή ένα τέτοιο κολλίε.

— Θα σου δώσω κολλίε δημοφιλές σαν αυτό, είπε ο Μάλτεο.

'Εν τώ μεταξύ η τυραγία επεκράτησε στο σπίτι του Μάλτεζου: ο γάιδαρος του γέροντος ψαρά των μαργαριταριών είχε άρρωσθήσει και ο Μάλτεζος ήτανε άπληστομένος: δεν ήξερε πως να γιατρέψι τον παλιό του σύντροφο. Μία μέρα, ο Μάλτεο ήρθε τον πατέρα του στην αϊλή: ο άρρωστος γάιδαρος ήτανε κατά γής και γιού του ένας νέγρος θεραπευτής στροφιογυρόντος χορεύοντας και λέγοντας προσευχές. 'Ο γέρος παρακολουθούσε το άρρωστο

ζώο και αϊφνης έμπεξε μία φωνή: ο γάιδαρος είχε κοιμηθή: σε λίγο σηκώθηκε στο πόδια του και ο γέρο Μάλτεζος, θέλοντας σ' ανταμείψει τον θεραπευτή, είπε στο γιού του: — Πήγανε στο δωμάτιό μου, επάνω στο τραπέζι έχει λεφτά.

'Ο Μάλτεο υπήκουσε. Στο δωμάτιο του πατέρα του δεν ήρθε μονάχα λεφτά: ανακάλυψε, μέσα στο σεντόνι του, μαργαριτάρια, τα όποια φύλαγε ο γέρο ψαράς. 'Ο Μάλτεο πήρε μερικά για να τα πάρει στην Σάφια.

Και μόλις πήρε στα χείρια του τον μικρό αυτό θησαυρό, έτρεξε στην χορεύτρια. Αιτή ήτανε πολύ πιο νευρική από κάθε άλλη φορά.

— Είλεις ύποπτος; είπε. Δεν κρατήσες την υπόσχεσί σου. Φεύγω μόνη.

'Ο Μάλτεο αντί να της άπαντησει, της είπε ν' ανοίξει τα χείρια της και έβαλε μέσα στις παλάμες της τα κλεμμένα μαργαριτάρια. Πότε η Σάφια έπαισε να τον άπειλη. 'Αλλά την έπαύσαν και τις άλλες μέρες οι καυγάδες ξανάρχισαν: η χορεύτρια δεν δεικνυότανε παρά κοσμητήματα και πλούσιες ταναλέττες και ο Μάλτεο ξανάρχισε τις κλεψιές του στο σπίτι του πατέρα του. Μία μέρα ο ψαράς μπαίνοντας ξαφνικά στο δωμάτιο, τον τσάκωσε και φώναξε:

— Κλέφτη! κλέφτη!

Και έπεσε κατά γής νεκρός. 'Ο Μάλτεο τον άρπαξε στην αγκαλιά του και τσάκωσε στο σπίτι του.

'Όταν έφθασε στις Σάφιας, αντί να ιδι την ερωμένη του, είδε τις γειτόνισσες που κάγγαζαν και μία απ' αυτές φώναζε:

— Εφίγνε για το Παρίσι, την έλεγε ένας άνθρωπος!

Τότε ο Μάλτεο, συγκρατών την λύσσα του και δρισκώντας στα τρίαδα του είναι του άγνωστες δυνάμεις, ώρμησε να ξανάβρη με κάθε τρόπο την Σάφια και να την ξαναφέρει στο Σφόξ.

'Επειτα από λίγες μέρες στον σταθμό της Λυών ξεμπάρκαρε ένας νεαρός 'Αραβ. 'Ητο ο Μάλτεο, όστις μετά πολλὰς περιπετειάς, κατόρθωσε να βρη την Σάφια, συνοδεύοντας τον νέο φίλο της. 'Ο Μάλτεο ώρμησε έναντιον της.

— Αιτή η γυναίκα είναι δική μου! φώναξε.

Οι δύο άνδρες χτυπήθηκαν. 'Η Σάφια ξηφανίσθη. 'Αλλά την άλλη μέρα πήγε στο σπίτι του Μάλτεο για να του ζητήσει συγγνώμην και να του πη ότι τον αγαπούσε πάντοτε. Τότε αυτός την διέταξε να τον ακολουθήσει. Θά πήγανε τη Σάφια πίσω στο Σφόξ και θα την φυλάκιζε, όπως το είχε πη, μέσα στο σπίτι του Μάλτεζου. Μπαράζισαν σ' ένα θαλάσσιον στην Μασσαλία, και μία μέρα, το Σφόξ τους ξαναείδε. 'Ο Μάλτεο έσυρε την Σάφια, μυστηριωδώς από τον πρόδο της, μπροστά στο άπαιστο σπίτι. 'Ενόμιζε ότι ήτανε άδειο, αλλά πίσω από τους τοίχους, ένας άνθρωπος ζούσε άκοιμα. 'Ο γέρος ψαράς είχε επιζήσει και παρουσιάστηκε στον γιού του σαν φάντασμα. 'Ο Μάλτεο έκοιμη μπροστά του σαν μπροστά σ' ένα διασπύ, δικαιολογών την διαγωγήν του δείχνοντας την Σάφια.

— 'Ητανε εξ αιτίας αιτής της γυναίκας, άρχισε να λέγει.

Και εξήγησε ότι η Σάφια έπρεπε να πεθάνη μέσα στο σπίτι: το Κοράνι δεν λέγει ότι η εκδίκης πρέπει να είναι ίση με την προσβολή!

— 'Αλλά το Εβγγέλιο λέγει: 'Αγάπη και συγχώρεσι, απήντησε ο γέρος. Και άνάγκασε τον Μάλτεο να συγχώρησι τη Σάφια, έπειτα άπλόησε τα χείρια, εύλόγησε τα σημανένα κεφάλια τους.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ποτέ δεν πρέπει οι γονείς να εμπνέουν εις τα παιδιά τους περιφρόνησι προς τους εργαζομένους, διότι το μόνον που θα επιτύχουν είναι να τα κάνουν άνταρτικά όντα όταν μεγαλώσουν: τούναντιόν πρέπει να τα συνηθίσουν από μικρά να σέβονται αυτούς που εργάζονται και να μη περιφρονούν κανένα.

Τις πρόσλας παρευρέθη εις την ακόλουθον σσηγήν: 'Ενα παιδάκι, το όποιον πολύ έθαύμαζα ως τώ ρα δια την άνατροφήν του, αφού έπηρε το τσάι του σ' ένα συγγενικό σαλόνι, έπηγε εις την κουζίνα όπου έπανε το τσάι της η ύπηρετρια του σπιτιού με δύο τρεις φίλες της. Τότε κάποια απ' αυτές ερώτησε τον μικρόν:

— Θέλεις τσάι, παιδάκι μου;

Και αυτός απήντησε με θύρος ύπεροπτιμόν:

— 'Εγώ δεν πίνω το τσάι μου μαζί με δούλες.

— Μπά, του απήντησε η ύπηρετρια το

σπιτιού, και η μητέρα σου δούλα δεν είναι, αφού πλένει τα πιάτα στο σπίτι σου και σκουπίζει;

— Τα κάνει αυτά τώρα που δεν έχωμε δούλα, απήντησε ο μικρός θυμωμένος.

— 'Αδιάρκο, αφού κάνει τις ίδιες δουλειές που κάνω κι' εγώ, είναι δούλα.

Κάποια νεαρά δεσποινίς που είχε παρακολουθήσει τον άνω διάλογον, έπηρε τότε τον μικρόν κατά μέρος και του είπε:

— Άκουσε, μικρό μου, δεν πρέπει να μιλάς με τόση περιφρόνησι γι' αυτούς που εργάζονται, γιατί και ο Μπαμπάς σου εργάζεται και σ' αυτόν θα έργασθης μεθαύριο που θα μεγαλώσεις, και θα ίδης ότι η εργασία δεν είναι ντροπή. Ντροπή είναι να κλέβεις, να δέλεις να άδικήσεις τον άλλον, να θέλεις να ζήσεις εις βάρος του. 'Όποιος εργάζεται είναι άξιος σεβασμού και σ' αυτόν ελπί καλό παιδί, καθώς άκούω, δεν πρέπει να μιλάς έτσι. Διότι αν περιφροήσιν αυτούς που σου προσφέρουν τας ύπηρεσίας τους θα σε περιφροήσουν κι' εσύ να άργότερα και θα το βής πολύ σκληρό. 'Επανάλαβε το δράνι στη Μαμά σου όσα σου ελπί και θα ίδης ότι θα σου πη: «Καλά σου είπαν».

'Ο μικρός άκουσε με προσοχή αυτά τα λόγια και, καθώς έφερε, ίσως να συντελέσουν άργότερα στη ζωή του.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

«Μ' ερωτάς, καλή μου φίλη, τί είν' αυτό που κάνει την Παριζιάνα να ξεχωρίζη μέσα σε χίλιες γυναίκες, κι' αφού σ' εύχαριστήσω θα μού επιτρέψης ν' αφήσω κατά μέρος κάθε φειτομετριωροσύνην και ν' σου πω ότι έχουν δικήν να λένε πως ξεχωρίζουμε απ' όλες τις γυναίκες. 'Η εξήγησις είναι απλουστάτη: "Οι

λες η γυναίκες νομίζουν ότι άρκει ν' ακολουθώσιν πιστά τας εκάστοτε διατάξεις της μόδας, σπεύδουν να αγοράσουν μοντέλα, ξεφυλίζουν φρουρίνια, πηγαυόερχονται στις modistes και στις καπελλούδες των και παραμαλύνουν το κυριώτερον απ' όλα, εκείνο που θα έπρεπε να τας άπασχολή περισσότερο από κάθε τι άλλο, εκείνο που δεν παραλείπει ποτέ η Παριζιάνα να προσέξη. Αιδηδή τί χρώμα τους πηγαίνει, τί σχέδιο κολακεύει την σιλουέττα τους, τί είδος πηγαίνει περισσότερο εις τον τύπον τους.

Αυτό είναι ένα από τα μυστικά που μας κάνουν να ξεχωρίζουμε, αλλά διάσχουν και άλλα πολλά.

'Όλοι μας έχωμε πιο ζοηρή έκφρασι το πρωί, αλλά όσο προχωρεί η ημέρα κουραζόμεθα και γι' αυτό δεν είναι παράξενο ένα κόκκινο χρώμα που μας πηγαίνει το πρωί, να μας χλωμαίνει το απόγευμα, ενώ ένα μπλε

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗ

Σκοπική λίστα - Ζητή - Σκόδα

θα μας έκοιλάνε.

'Υπάρχουν όμως μερικά χρώματα που πρέπει κατά γενικό κανόνα να τα αποφεύγετε ανεξαρτήτως ώρας και διαθέσεως και αυτά είναι το πορτοκαλί και το κίτρινο, διότι μορφεί να παρουσιάσουν ως γηρασμένο και το νεανικότερο πρόσωπο.

Αυτά όσον άφορᾷ τα χρώματα, αλλά έχωμε και πολλά άλλα μυστικά.

'Η Παριζιάνα που είναι κοντή και έχει χονδρά πόδια, δεν θα φορέση ποτέ κοντές φούστες, αν είναι λεπτή και ψηλή θα φορέση τέτοιο φόρεμα που να κολακεύει την σιλουέττα της, αν έχει ευμορφη και ζωηρά μάτια δεν

«Αν το λίκος των μαλλιών σας είναι πάρα πολύ, τότε τρώετε κάθε βράδυ τις όλεις με ένα βαμβάκι ή σφουγγαράκι βουτηγμένο σε μίγμα αθέρος και άκολλή καμφορέ.

«Αν τα μαλλιά σας είναι τούναντιόν πολύ ξηρά, τότε χρησιμοποιείτε μίαν λουσιν χαυομένην με ρετινολάδο, άλκοολ 90 βαθμών και λίγη έσάνς για να μυρίξη ευμορφα. Πάντως όμως τα ξηρά μαλλιά σπανίζουν πολύ.

«Ενα άλλο έπίσης που βλέπτε πολύ τα μαλλιά είναι η πιτυρίασις, η οποία και αιτή είναι δύο ειδών: λιπαρά και στεγνή. «Αν μὲν μοιάζει με σκόνη, είναι στεγνή και θα υποχωρήση με αιτή την λουσιν:

Huile de Cade 2 gr.
Teinture de quillaya 20 >
Eau 80 >

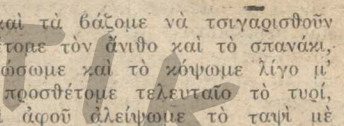
«Αν πρόκειται περι πιτυρίασεως λιπαράς, δηλαδή που μοιάζει με λάσπη, τότε χρησιμοποιήσατε αυτό το μίγμα:

Alcool 200 gr.
Sublimé 0,30
Acide salicylique 1 gr.
Resorcine 1 >

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σ π α ν α κ ό π η τ τ α. — Δόσεις: 2 όκάδες σπανάκι, 50 δραμα τυρί τομμένο, 3 αυγά, 1 μάτσο άνηθο, 1 μάτσο κρεμμυδάκια φρέσκα, άλάτι, πάτερι, 150 δρ. φύλλα και 150 δραμα λάδι.

«Αφού καθαρίσωμε τα σπανάκια, τ' έματίζουμε και τ' αουρώνουμε. Κόβουμε ψιλά τα κρεμμυδάκια και τ' άβουμε να τσιγαρισθούν ύστερα προσθέτουμε τον άνηθο και το σπανάκι, αφού τ' αουρώσωμε και τ' αουρήσωμε λίγο μ' ένα μαχαίρι, προσθέτουμε τελευταίον το τυρί, άλατίζουμε και αφού αλειψώμε το ταγιά με λίγο λάδι, σπώνουμε τα φύλλα και γεμίζουμε, αφού προσθέσωμε εις την γέμισιν 3 αυγά κτυπημένα. Σκεπάζουμε με φύλλα, κλαίουμε σαν τον μπακαλά και στέλνουμε εις τον φούγον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λ έ α ν. Κ η ρ ι σ σ ι ά ν. — Την βράς λίγην Ντορέν θα την δοήτε εις όλα τα καλά μυστοποιεία. Το άγνώτερον δασύην, για την έπαρεια είναι το 'Ελληνικόν Ροδαλίην, καθώς και η κοίμη Ροδαλίην. Για τους καλούς θα δοήτε ένα άποτελεσματικό φάρμακο εις το φαρμακείο των Μαρκοπουλων.

Αιτός που ελκαυάνετε ως δεύτερες κόλτες είναι κνέττες γυναίκες για το ζών.

Ρ ο υ β ό λ α ν. — Απ' τα εξανθήματα σας ανιστώ να αγοράσετε Μαυρά της Μπύρας από τον Φίλ και να πείνετε σε νερό ένα κουταλάκι το πρωί και ένα το βράδυ από τον φούγον.

Θ ε ο δ ο φ ά κ η ν. — Για να κινώτε, πείστε στον γατφό σας να σας δώσει λίγο άρσενικο, μουροινολάδο και να κάμνετε ύπεροπτιμόν.

Κ ρ ο ί α ν τ η ς Ε β δ ο μ ά δ ο ς. — Μή δάτετε τίποτα μέσα στα μάτια σας, διότι θα γράψετε την όμορφη σας, όσο για τις Ηλίων. 'Οργαντά σας τας συνιστώ. Φωφίον πολύ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΕΡΑΣΤΑΙ ΣΤΗΝ ΘΟΟΝΗ - ΣΥΖΥΓΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

Πάντα όμοιοι και κομφοί, σαν βασιλόπουλα των παραμυθιών. Είναι τέλει σωφές, όπως είναι και απαράμιλλοι χορευτές. Είναι ειδικοί σ' όλα τα σπορ. Και ακόμα, αγαπούν με πάθος και ποτά. Και κατορθώνουν πάντα, έπειτα από πολλές περιπέτειες, να παντρευθούν... στην τελευταία πράξη, την χαριτωμένη μικρούλα, που τους εξαγορεύει στην πρώτη, αφού πρώτα δγάλων απ' τη μέση των αβόνιο επωρότητες.

Και όλα αυτά γίνονται στα φίμ, Πρώτα όμως να είναι άρα γε η συζυγική ζωή αυτών των όμοιων και πιστών εραστών της δόξης. Στην αληθινή τους ζωή έχουν, ακόμα, την ίδια τύχη, που έχουν κάτω από τους προβολείς. Άκουστε μερικές ιστορίες, για να κρίνετε:

Ο σοβαρός Ρόναλντ Κόλμαν, ο μυστηριώδης και επιφυλακτικός Ρόναλντ, φιλάει άγρια τα μυστικά του και δεν αφήνει κανένα να δει τι κρύβει στην καρδιά του. Είχε κάποτε μια γυναίκα. Στην αρχή του γάμου τον, εκείνος είχε όλες τις χάρες κι' εκείνη όλες τις αρετές. Κρατούσε καλά το σπίτι της και εκείνον δεν τον ένοχλούσαν παρά μόνο οι γάτοι, οι παπαγάλοι και οι σκύλοι της ώρας του. Δεν ήταν βέβαια μεγάλα πράγματα, μα όσο και γάτα, μια μικρή, μια πολύ μικρή αρχή... για διαστάσεις. Δεν έφερε κανείς την συνέχια, αλλά τώρα ο Ρόναλντ ζει μόνος στο Χόλλυγουντ, πωλητής και πω επιφυλακτικός παρά ποτέ, πράγμα που δεν τον εμποδίζει να είναι ένας τέλειος τζέντλεμαν και ένας χαριτωμένος σύζυγος.

Ας μιλήσουμε για έναν άλλον.

Υπήρξε, χωρίς αμφιβολία, το πιο μεγάλο είδωλο των γυναικών και ακόμα μια από τις πιο φιλήσυχες κι' ευγενικές αρχές του Χόλλυγουντ.

Ανεγνωρίσατε ήδη τον Βαλεντίνο, το «Σε-χέρ» με την άγρια όμορφιά και τα γλυκά μάτια.

Η πρώτη του γυναίκα: η Τζην Άνκο, μια μικρή Αμερικανίδα με ανοιχτόκαρδο χαμόγελο και πολύ λίγο διαφορετική από εκατόν άλλα κορίτσια της Καλλιφορνίας. Και όμως το επίδοξο την έρωτεύεται. Παράξενη, αφού τον αγαπάει για λίγες μέρες, τον αφήνει μόλις έμψει ο πατάς που τους εστεφανώσε!

Εκείνος υποφέρει. Αλλά κάνει την γνωριμία μιας κοπέλλας με βαρετές μάγουες και λαμπερές μπλεξιδές, πάντα παράξενα χτενισμένες με μοναδικά τοιμητικά και ντυμένη με δυναμικά ύφασματα.

Η καινούρια αγάπη για τη Νατάσα Ράμποβα διορίζει την άλλη. Παντρεύεται την ενσάρκωση αυτήν άμοιαν.

Μα σε δύο χρόνια χωρίζουν. Έπειτα από ένα φιλέλλωδες ταξίδι. Είναι πολύ βαρύν ο τίτλος της γυναικας του «ερωστέρου άνδρος του κόσμου» και είναι πολύ δύσκολο στον πιο όμορφο άνδρα του κόσμου να μείνει σε αιώσιο θαυμασμό μπρος στην ίδια γυναίκα, όσο κι' αν αυτή είναι εκπληκτική.

Τοίτη αγάπη: η συνταρακτική και γοητευτική Πόλα Νέγκρι. Και έπειτα ο τραγικός θάνατος. Κι' έπειτα από τον θάνατο η άτυχια εξακολουθεί: η Πόλα σε εκατό μίνες ξεχνά την «ατέλειωτη» αγάπη της, για να παντρευτεί έναν πρίγκιπα, τόσο νέο και χαριτωμένο που λες και βγήκε από το ραβδί μιας μάγισσας, όπως λένε...

Ο Λιού Κόντν, ο «ερωστικός γάμος» ίσως δοίκε την ευτυχία κοντά στη Μάιτλ Νόρμαν, που την παντρεύτηκε αν και δεν έμεινε ένθουςιασμένος από τον πρώτο γάμο του με την Ντόρρο Ντάτον. Αλλά ένα από τα πιο σπουδαία αμερικανικά περιοδικά ανέφερε τελευταίως ότι ο Λιού Κόντν δεν έμεινε αναίσθητος στις χάρες της συναδέλφου του στο τελευταίο του φίμ, της Άλιν Πρίνγκλ.

Το ίδιο περιοδικό διαδίδει ότι η έρωτευμένη Μάιτλ ήθελε να σπάσει το συμβόλαιο αυτής

της μελαγχολικής αρετίας, που θα έζη πάλι τον κυριότερο γυναικείο ρόλο στο ερχόμενο φίμ του σιζύγου της.

Τα δυό άστρα, έξω φρενών απ' αυτές, τις προσβολές, κάνουν μια δική με μεγάλη φασαρία σ' αυτό το περιοδικό και δοκιάζονται σ' ούρανο και γη ότι κανένα σύννεφο δεν φάνηκε ακόμα στην ουσυγική τους ζωή.

Δεν λένε μόνο αν τα έξοδα θα πληρωθούν από αυτόν που θα χάσει, από εκείνον που θα κερδίσει ή κι απ' τους δυό.

Γιατί τι συμβαίνει; Πρόκειται για ρεζιλά...

ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΤΥΧΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΤΥΧΟΙ-Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ...

μα ή για παραμυθιότητα;

Και όταν ακόμα είναι ευτυχισμένοι βρίσκουν τον τρόπο να μην είναι ήσυχτοι επειδή μερικοί απ' αυτούς έχουν αυτό ως έμβλημα: «Περαισσότερο από κάθε άλλο, να κάνεις φασαρία γύρω απ' το όνομά σου. Αυτή μόνο κρατάει τη φήμη σου»...

Πρόκειται για τον γοητευτικό Τζών Τζιλμπερτ. Αν και τοποθετημένος ανάμεσα στοί-

Ένα θρυλούμενο «αστρικό» συνεικείο

Στους κύκλους του Χόλλυγουντ διαδίδεται ο προσηχής γάμος δύο άστερων πρώτου μεγέθους, της γοητευτικής Τζόαν Κράουφορντ μετά του άδελφου της Ντόντκλινς Φαλαμπανκς.

μεγάλως ερωστές της δόξης τώρα και λίγα χρόνια, δεν ποτέει ακόμα στο γόητρό του. Αφού πολύ καιρό εδούλεψε γερά μέσα στην μετριότητα, χωρίς αμφιβολία δεν μπορεί να ποτέμει ακόμα στην νέα λαμπερή κατάσταση του. Πιο γρήγορα, άγνωστος θεατογός, ήταν ο σιζύγος μιας μικρής γυναίκας ξένης προς τα στούντιο. Κοινή ιστορία: με μέρη έπαψαν να αγαπούνται και χωρίσαν.

Αφού επεχείρησε να μεταπολιώσει μεταχειρισμένα αυτοκίνητα και να γίνει μηχανοθέτης, αγάπησε και παντρεύτηκε την περσική και ευαίσθητη Μπαρτρίς Τζέιν. Ποτέ, φανταίνεται, ο δία τα παραμυθία, διηγήματα, μυθιστορήματα, ποιήματα, παραδόσεις, που ο κόσμος παθητικά σάν κι' αυτούς τους δυό. Σε τέτοιους συγγραφείς των έθιμων του Χόλλυγουντ, τους ανέφερε στο σημειωματάριό του τοποθετώντας τους ερωτάς τον επάνω από τους ξ-

ρωτάς του Ρωμαίων και της Ιουλιέτας! Μα ή φλόγα, ή πολύ δυνατή, έσβησε γρήγορα.

Και ή Μπαρτρίς απελπισμένη, γρήγορα δοίκε ένα σωρό στάχτη στην καρδιά του ήρωος της. Τον άφησε να φύγει, ένομος πώς θα της γύριζε πίσω και τον περίμενε για πολύ καιρό ως που έμεινε το καινούργιο και μεγάλο πάθος του Τζιλμπερτ για μια ξένη: την Γκερέτα Γκάρμπο.

Ο Τζών συνήτησε την όμορφη Σκανδιναβική και άμεσως την αγάπησε. Χωρίς να χάσει στιγμή άρχισε να της κάνει ένα έπιμνο ζώσε.

Η αφοσίωσή του για την ξένη Γκερέτα δεν ήταν μυστικό σε κανένα. Την συνόδεε παντού όπου ήταν δυνατό: έρωσαν μαζί, πήγαν με τ' αυτοκίνητο μαζί, μαζί έκαναν κολύμια, Ισπασία, γκολφ, τένις και γύρισε επί τέλους το ρόλο του ερωτευμένου μαζί της στο «Σάρκα και Λάβδος». Έπειτα της έδωκε την πρόθεσή του να την παντρευτεί.

Όμως, με τα γατιάνα κινήματά της, με το σκεπτικό και νοσταλγικό ήθος της, ή Γκερέτα φαινότανε ευχαριστημένη απ' τη φλόγα που έκαε γι' αυτήν.

Και τότε δλο το Χόλλυγουντ ετοιμάστηκε να παρενρθεί σ' ένα καινούργιο γάμο, που θα έκανε μεγάλη αίσθηση σ' δλο τον κόσμο. Αλλά το Χόλλυγουντ άφησε τις ετοιμασίες του, γιατί ή Γκερέτα άπευμάκρυνε τον δομητικό σύντροφό της. Ανάμεσά τους δεν έγινε καμιά σκηνή, κανένα μάλωμα: απλώς ή Γκερέτα δήλωσε ότι δε λογάριζε να παντρευτεί. Μπρος σ' αυτή την απόφαση ο Τζιλμπερτ υποχώρησε κι' έμειναν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Και όμως ο Τζών εξακολουθεί να λατρεύει το παρόξενό άστρο. Δηλώνει ότι είναι μια παραμυθένια διασκή, μια χαριτωμένη γυναίκα και ή πιο γαμητική καλλιτέχνης της δόξης.

Τη ζογραφίζει με τέτοιο τρόπο, που σε πάνει, χωρίς να το καταλάβεις, ή επιθυμία να περάσεις τον Ατλαντικό και τις Ήνωμένες Πολιτείες, για να θαυμάσεις από κοντά ένα τόσο αξιο θαυμασμού πρόσωπο.

Όλο το Χόλλυγουντ παρακολουθεί με την πιο ζορηρή περιέργεια τις ετιγίες και τις διασκήσεις του τόσο παράφρονου Τζών Τζιλμπερτ. Τώρα τέλειωσε την «Αννα Καρνίνα», όπου έπαιξε πάλι με τη Γκερέτα. Λένε ότι έφερε, στο στούντιο, να τριγυρίσει με ένθαρρητη τριφερότητα τη μικρή εξόριστή που ποτέ ποτέ δίνει ελπίδες και ποτέ τον απελπίζει.

Αλλά: «Δε θέλω να παντρευτώ», άπαντά πάντα στις ερωτήσεις που της κάνουν. Άπες έχει καμιά άλλη ατία που δεν μπορούμε να την καταλάβουμε.

Και αν ο Τζιλμπερτ φτάσει στο σκοπό του, πόσο καιρό θα βαστήξει αυτή ή τόση του φλόγα;

Ο ευτυχισμένος Ντανίλο, ο γοητευτικός και πιστός εραστής τόσον φίμ, θα μπορούσε πραγματικά να κρατήσει αυτή την αγάπη του για μια πορά;

Γιατί τόσες ιδιωτικές ζωές ταραχμένες σ' αυτούς τους ήρωας της δόξης, γιατί τόσο λίγα σπιτικά ειρηνικά;

«Καλοσηνήθηζον από τις κολακείες των γυναικών», απάντησε σ' αυτό ένας σηνησθής που έγγεινε διάσημος με τη διεύθυνση του των παθητικών σκηρών.

Και μια μεγάλη κυρία της παλιάς Ρωσίας που την αγάπησαν μια φορά πρίγκιπας —

«Η απάντησή είναι μέσα στην ερώτησή. Οι όμορφοι έρωστές δεν μπορούν να είναι καλοί σιζύγοι, γιατί είναι μεγάλοι ερωτευμένοι. Δεν έχουν μέσα τους το πνεύμα της οικογενειακής ζωής. Δε θα έπρεπε ποτέ να παντρευτούν και δε θα έπρεπε να ξεχνούν ότι ένα απ' τα μυστικά της ευτυχίας είναι το να μη ζητά κανείς τ' αδιάνωτο...».

Σ. Α.

Οι ερωτευμένοι του Λόρδου Λόβλαντ

[Τα προηγούμενα. — Ο νεαρός Λόρδος Λόβλαντ, ήλθε εις την Αμερικήν διά να εθη καμιάν πλουσία νύμφη. Τά χρήματα όμως που ανέμενε από την Αγγλίαν δεν εφθασαν, κι' ο νεαρός άριστοκράτης δοίθηκε απένταρος και άεργος και ήναγκάσθη να γίνη γκαρσόν στο ξενοδοχείο «Μέγας Αλέξανδρος». Ο ξενοδόχος όμως μαθαίνει ότι ή κόρη του Άντα αγαπά τον Λόβλαντ, και τον αποπέμπει.]

20.

(Η Συνέχεια)

Μια μέρα, κεί που καθόμαστε έξω από το θέατρό μας και τά εκουθενάσαμε δλ' αυτά, μās επλησίασε ένας άγνωστος μας νέος και μās ήρώτησε να τον πάρουμε στο θέατρό μας. Τό έξωτεροκό του νέου αυτό ετράθησε άμέσως την προσοχή μας — ή ευγένεια του προσώπου του, ή λεπτότης των τρώπων του, ή κορμοστασιά του, δία, τέλος, τον παρουσίασαν ως τέλειο τύπο του «ξέν-πρεμιέ» που άκριβώς ζητούσαμε. Ο Ζάκοβος τον ερώτησε αν είχε παίξει άλλοτε, και σε ποιά θέατρα. Ο παράξενος νέος μās απήτησεν ότι είχε παίξει από έτών, σε διάφορες ερασιτεχνικές παραστάσεις, κι' ότι είχε μεγάλη επιτυχία σε ρόλους «ερωστών». Μās ήρώτησαν, δηλαδή, παραγγέλια! Για να μη στά πολυλόγοι, ο Ζάκοβος έσπεισε να κλείσει άμέσως μαζί του συμφωνία, κι' έτσι, ο Γκόρδον — γιατί έτσι μās ετε πώς τον λέγαν — προσετέθη άμέσως στον θίασό μας.

Τό ίδιο βράδυ επάξιζαμε «Κυρία με τās Καμελίας». Ο Γκόρδον άπεδείχθη καλλιτέχνης μεγάλης δυνάμεως... Κι' ή εισορήσεις που έκάμαμε ταχτικά από τό βράδυ έκεινο, ήσαν διπλάσιες από των προηγούμενων βραδυών.

Τό μόνο που έξωκαμε για τόν άνθρωπον αυτόν είναι ότι ήσαν άγγλος, και ότι μās είχε σώσει... Μιλούσε ελάχιστα και δεν τον βλέπαμε παρά την ώρα της πρόβας και την ώρα της παραστάσεως.

Η δουλειά πλέον του θίασου ηργάνων πολύ καλά. Έγκαταστήσαμε μονίμως σ' ένα προάστειο της Νέας Υόρκης, κι' έπαυσαν ή περιληψήσεις μας από θέατρο σε θέατρο...

Έξαφνα, όμως, συνέβη το μεγάλο κακό: ένα πρωί, ο Ζάκοβος δεν ήθε στην πρόβα. Αυτό μās άνησιγχεσε γιατί ήσαν ήμερα αποδόσεως λογαριασμών και περιμέναμε δλο μας να πάρουμε τό μεριδί μας από τά κέρδη της τελευταίας δεκαμερίας. Τρέξαμε στο ξενοδοχείο όπου έμεινε, και τότε πληροφορηθήκαμε την τρομερή είδηση: Ο θαυμασμός διειθυντής μās πώς σκόσε με όλες τις εισπραχίες του θίασου και με όλες τις οικονομίες. Αυτό έσημειαν την καταστροφή για όλους μās! Προσκόμαστε χωρίς πεντάρα, κι' ήταν αδύνατον να εξακολουθήσουμε τις παραστάσεις...

Τό βράδυ έκεινο, φυσικά, δεν παίξαμε. Φαντάζεσταν την απελπισία μας και τις κατάρες μās έναντιον του άθλιου Ζάκοβου. Δεν μπορούσαμε, βέβαια, να παραμείνουμε άεργοι, γιατί ενδιωνόμασε έτσι να πεθάνουμε της πείνας. Είχαμε χάσει όμως σε τέτοιο βαθμό τό ήθικό μας, ώστε κανένας μās δεν τολμούσε ν' άνολάβη την παραμυθη πρωτοβουλία.

Βλέποντάς μās τότε στην κατάσταση αυτή ο Γκόρδον, — ο μόνος που δεν είχε χάσει ούτε στιγμή την ηνυχραμία του — μās εάλωσε, την επομένη της καταστροφής, και μās είπε:

— Τό μόνο που μās μένει να κάμουμε είναι να δώσουμε μια «ευεργετική» μ' ένα έργο γνο-

στό και αγαπητό στο κοινόν... Πρέπει ο τίτλος μόνον του έργου να τραθήξη τούς θεατάς, γιατί δεν έχουμε ούτε καιρό ούτε χρήματα για να κάνουμε ρεζιλάδες...

«Όλοι μας μένουμε σύμφωνα. Ποιά έργο όμως θαχε τις ιδιότητες αυτές;

— Παρατήρησα, έσυνέχισε ο Γκόρδον, ότι όπου τύχη να πάμε για να δώσουμε παραστάσεις, τό κοινόν μās ζητεί επιμόνως τόν «Λόρδο Βόβ» του Σύννεβ Κρέμερ... Γιατί δεν έχετε παίξει καθόλου έως τώρα τό έργο αυτό;...

— Γιατί, απλόστατα, απήτησε τότε εγώ, δεν έχουμε την άδεια του συγγραφέως... Κι' ο Κρέμερ, λέν ότι ζητεί πολλά χρήματα για να δώσει τό έργο του... — Τό έργο αυτό είναι πράγματι τόσο δημοφιλές;

— Εάν τόν παίξαμε, δεν θαμνε ούτε γωνιά του θεάτρου μας άδεια!... Οι Νεοορκέζοι λατρεύον τον Κρέμερ, τόν παρουσίασαν ως τέλειο τύπο του «ξέν-πρεμιέ» που άκριβώς ζητούσαμε. Ο Ζάκοβος τον ερώτησε αν είχε παίξει άλλοτε, και σε ποιά θέατρα. Ο παράξενος νέος μās απήτησεν ότι είχε παίξει από έτών, σε διάφορες ερασιτεχνικές παραστάσεις, κι' ότι είχε μεγάλη επιτυχία σε ρόλους «ερωστών». Μās ήρώτησαν, δηλαδή, παραγγέλια! Για να μη στά πολυλόγοι, ο Ζάκοβος έσπεισε να κλείσει άμέσως μαζί του συμφωνία, κι' έτσι, ο Γκόρδον — γιατί έτσι μās ετε πώς τον λέγαν — προσετέθη άμέσως στον θίασό μας.

— Ε, λοιπόν, έτελείωσε! Άδριο βράδυ θα παίξουμε τόν «Λόρδο Βόβ»! Υπάρχει κανένας καλός ρόλος για τόν Μπίλλ;

(Λησιμώνησα να σού γράψω ότι ο Γκόρδον είχε φέρει στον θίασό κι' έναν φίλο του, όνομαζόμενο Μπίλλ. Ο Μπίλλ αυτός ήταν παλιός ήθοποιος κι' ήσαν πολύ καλός στους «ευντεροους κομικούς ρόλους». Μεταξύ μάλιστα του Μπίλλ και μās από τις καλλιτεχνικές του θιάσου μās ανεπτυχθή ένα αίσθημα που δεν είναι απίθανο να καταλήξει και σε γάμο. Άς είναι... Για τόν Μπίλλ αυτόν, ο όποιος είναι ο πιο παράξενος ρόλος απ' όλους έχω γνωρίσει στην θεατρική μου καριέρα, θα σού γράψω άλλοτε εκτενώς, σάν ήσυχά σου κομμάτι απ' όλες αυτές τις ιστορίες...)

Για τόν Μπίλλ υπήρχε ρόλος, ένας θαυμασός ρόλος μάλιστα, στον «Λόρδο Βόβ». Τό μόνο κακό ήταν ότι... δεν είχαμε την άδεια του συγγραφέως, μās να παίξουμε τό έργο του. Κι' ούτε, φυσικά, τολμούσαμε να ζητήσουμε τέτοιαν άδεια, με τά οικονομικά χάλια που είχεν ο θίασός μας. Τά ύπενθυμίσαμε αυτά στον Γκόρδον.

— Δεν πειράζει, είπεν αυτός άπαθώς. Θα παίξουμε τόν «Λόρδο Βόβ» κι' ότι γίνει άς γίνη... Δεν μās μένει καμιά άλλη ελπίδα σωτηρίας...

Κι' έτσι, άπερασθή, Ο Γκόρδον ανέλαβε την διεύθυνση του θίασου, όπως έσως, δηλαδή, για δεύτερη φορά και αναγγείλαμε ότι την άλλη μέρα θα παίξαμε τό περίφημο αυτό έργο...

Η πρόβες ήγαν πολύ καλά. Τό κακό όμως είναι ότι είμαστε αναγκασμένοι ν' αναγγείλουμε τό έργο που θα δώμα σε τίς εφημερίδες... Κι' όπως ήσαν φυσικό, πώς και καλλιτέρες που τώμαθε ήσαν... ο Σύννεβ Κρέμερ! Φαντάσου, λοιπόν, Έμια μου, ότι ο

— Φυσικά... είπε, χωρίς να έξηγήση για ποιά λόγο εβόρασε φυσικότητα την αλλαγή του όνόματος του.

— Άλλωστε, είναι κι' αυτό ένα από τά όνόματά μου, έξηγήσεν αυτός γρήγορα γρήγορα, σηκώνοντας τό κεφάλι.

— Επ'όσον αυτό τό όνομα... έπείλανε, Έθεώρησα ποσώτερο...

— Φυσικά... είπε, χωρίς να έξηγήση για ποιά λόγο εβόρασε φυσικότητα την αλλαγή του όνόματος του.

— Άλλωστε, είναι κι' αυτό ένα από τά όνόματά μου, έξηγήσεν αυτός γρήγορα γρήγορα, σηκώνοντας τό κεφάλι.

— Επ'όσον αυτό τό όνομα... έπείλανε, Έθεώρησα ποσώτερο...

— Φυσικά... είπε, χωρίς να έξηγήση για ποιά λόγο εβόρασε φυσικότητα την αλλαγή του όνόματος του.

τρομερός αυτός άνθρωπος μόλις τό διάβασε, μās έτηλεγράφησε ότι στέλνει έναν αντιπρόσωπό του για «να συνεννοηθή» μαζί μας... Καταλαβαίνεις τί θα πη αυτό... Νέα καταστροφή. Όταν εφθασε τό τηλεγράφημα τού Κρέμερ, ο Γκόρδον έχλώμανε. Πρώτη φορά τόν είδα να χάνη την ηνυχραμία του. Τώρα που σού γράφω, είναι κλεισμένος στο γραφείο της Διευθύνσεως, και περιμένει τόν απεσταλμένο... Νά δούμε πώς θα τά καταφέρει... Έγώ, τουλάχιστον, είμα απελπισμένος. Όπωςόποτε, δτι νεώτερο συμβή θα στο γράψω... Είδες τί δάσανα τραβά...».

Κλεισμένος μέσα στο πενιχρό γραφείο του, στο θέατρο, ο διευθυντής τού Μεγάλου Δραματικού Θιάσου, περιέμενε την άφιξη τού αντιπροσώπου τού Σύννεβ Κρέμερ.

Για τόν ίδιο τόν έαυτό του δεν τόν ένοιαζε και τόσο. Είχε συνήθισει πλέον στη νέα του κατάσταση και δεχόταν κατερεκά κάθε νέο χτύπημα της μοίρας. Όσο συλλογίζεταν όμως τούς συντρόφους του, οι όποιοι από αυτόν περιέμεναν πλέον την σωτηρία τους, ένοιωθε την καρδιά του να σφιγγεται...

Η παράστασις αυτή ήταν τό πόν γι' αυτούς. Τί θ' απαμνόνταν ο καλός Λαβάλ, ο φτωχός Μπίλλ, καθώς και ή άσραβοναστική του, τό μικρούλη «άστέρι» τού θίασου, αν τούς έγκατέλειπε στην κρίση αυτή στιγμή...

Περιέμενε, λοιπόν, την άφιξη τού αντιπροσώπου τού διασημού συγγραφέως, άπορασμένος να μεταχειρισθή κάθε μέσο για να τόν πείση να εατρέψη να δοθή ή προαγγελθείσα παράστασις, που θα έσωζε τόν κόσμο από την καταστροφή.

Κι' όταν τού άνήγγειλαν ότι μια κυρία τόν ζητούσε εξ' όνόματος τού Σύννεβ Κρέμερ, διέταξε να την εισαγάγουν άμέσως στο γραφείο του.

Έξαφνα, ή πόρτα άνοίξε και ή αντιπρόσωπος τού Κρέμερ έκανε την εμφάνισή της. Ο Βάλ, ο όποιος είχε σηκωθεί για να υποδεχθή την επισκέπτριά του, έχλώμανε τρομερά μόλις την είδε και στήριχθηκε σ' ένα έπιπλο για να μη πέση.

Είχε αναγνωρίσει την λεπτή σιλουέτα και τα γοητευτικά μάτια της Καίτης Ντήμερ. Η νέα αγάπη σά να έξεπλάγη και αυτή κάπως σάν των είδε.

— Είσθε ο ήθοποιος κι' Γκόρδον; ο διειθυντής τού θίασου; τόν έρώτησε.

Ο Βάλ, στα άκουσμα της φωνής της, άνέκτησε κάπως την ηνυχραμία του. Προχώρησε και της έτεινε τό χέρι.

Αυτή όμως δεν τό έδεχθη. Τού έρωσε μια ηνυχρή ματιά, κι' ούτε ξάν έβγαλε τά δικά της χέρια από τό μανσόν της.

Ο μαρκήσιος τού Λόβλαντ έχωμυγέλασε πικρά. Η στάσις αυτή της νέας τόν είχε ξαναφέρει στην πραγματικότητα, θμιζοντάς του ότι δεν ήσαν παρά ο ήθοποιός Γκόρδον.

— Επ'όσον αυτό τό όνομα... έπείλανε, Έθεώρησα ποσώτερο...

— Φυσικά... είπε, χωρίς να έξηγήση για ποιά λόγο εβόρασε φυσικότητα την αλλαγή του όνόματος του.

— Άλλωστε, είναι κι' αυτό ένα από τά όνόματά μου, έξηγήσεν αυτός γρήγορα γρήγορα, σηκώνοντας τό κεφάλι.

— Επ'όσον αυτό τό όνομα... έπείλανε, Έθεώρησα ποσώτερο...

— Φυσικά... είπε, χωρίς να έξηγήση για ποιά λόγο εβόρασε φυσικότητα την αλλαγή του όνόματος του.

— Άλλωστε, είναι κι' αυτό ένα από τά όνόματά μου, έξηγήσεν αυτός γρήγορα γρήγορα, σηκώνοντας τό κεφάλι.

— Επ'όσον αυτό τό όνομα... έπείλανε, Έθεώρησα ποσώτερο...

— Φυσικά... είπε, χωρίς να έξηγήση για ποιά λόγο εβόρασε φυσικότητα την αλλαγή του όνόματος του.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

A. DE COURZON

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ο Σέργιος έκτυπε μ' ένα λυπημένο βλέμμα βλέποντας στο διαμέρισμά του. Ήτο τόσο θλιβέτο τώρα η διαμονή σ' αυτό το σπίτι.

Τα λουλούδια ξεψυχούσαν μέσα στα βάζα τους, και πάνω στα έπιπλα καθόταν η σκόνη, πυκνή. Η Αταξία βασίλευε σ' όλα. "Υστερα από την αναχώρησή της Αιδίας, κανείς πια δεν έρχόταν να συγυρίσει ούτε το σαλόνι, ούτε το γραφείο. Κάθε πρωί μόνο ένας υπηρέτης φρόντιζε να ξαναβάλει τα πράγματα στη συνθησισμένη τους θέση. Μ' αυτή η επιτηδευμένη τάξη έδινε ένα τόνο τόσο απόρρωπο, που άφηνε την εντύπωση μιας έρημωσης πειθ θλίψεως κι από την εγκατάλειψη.

Άλλοτε, για τον Σέργιο, μόνη η παρουσία της Αιδίας άκούσε να εμψυχώνει το κομψό, μα σκυθρωπό τώρα σαλόνι. Μόνον αυτή έδινε τη χαϊρόδρα και την ποιήσι εκεί μέσα, μόνον αυτή εξωντάνευε, έτι βορσκόταν γύρω της.

Από το βράδυ που είχε φύγει η Αιδία — τόσο ήρεμα, τόσο ήσυχα, αλήθεια — έτσι σαν τις γλυκιές μελωδίες, που ακούει κανείς την τελευταία τους νότα, λίγο πριν σβήσουν. Από τότε, από εκείνο το βράδυ, η θλίψη είχε σαβανώσει το σπίτι του Σέργιου, κι είχε απλώσει το γκρίζο της πέπλο ως τα βάθη της ψυχής του.

Έπεσε βαρύν σ' ένα κάθισμα. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, μόνο απ' τα δυο μεγάλα παράθυρα ήρχοντο μερικώς κινοούμενες φωτεινές ανταύξεις από τα μύρια φώτα του δρόμου.

Από το διπλανό δωμάτιο έβγαλε σ' αυτή του το τίκ-τάκ της γραφομηχανής. Ο πόνος του ήταν πολύ μεγάλος, είχε ναρκώσει το ταλέντο του. Έπρεπε να επιτυχή την αντίδραση, την επανάσταση, μα έβλεπε πως δεν είχε το κουράγιο να το κάνει.

Απ' το διπλανό δωμάτιο ακουόταν πάντα ο κανονικός, μεταλλικός ήχος της γραφομηχανής.

Η Σουζάνα, η γραμματέας του, εξακολούθωνε ν' αντιγράφει τα τελευταία του χειρόγραφα που ήταν γραμμένα πρό της μεγάλης του συμφωνίας.

Τώρα κι' ένα μήνα, που πέρασε από τότε δεν είχε γράψει ούτε μια γραμμή σ' αόθο, ούτε και παράγραφο σε μυθιστόρημα.

Δεν είχε πια κανένα να τον εμπνεή! Στο σκοτεινό μυαλό του περνούσαν ιδέες αλλόκοτες. Κάθε μέρα η Σουζάνα έμπαινε στο γραφείο του και κάθε μέρα την έδιωχνε, χωρίς να της υπαγορεύει ούτε μια φράση. Και πολλές φορές, ή φτωχή μικρούλα αναγκάζονταν, στις πιο επείγουσες υποθέσεις, ν' απαντά μόνη της.

Ο Σέργιος χαμογελούσε πικρά όταν σκεπτόταν ότι το μόνο πρόσωπο που απέμεινε να μπαίνει στο σπίτι του ήταν αυτή η παράξενη μικρούλα, η δακτυλογράφος του, που

σκυμμένη στη γραφομηχανή της, με τ' ακατάστατά της μαλλιά, φαινόταν πειθ έδω-νατή κι' απ' όσο ήταν πραγματικά.

— Είναι άσπείο!

Τα μάτια του ξαφνικά στραβήκανε σε μια μεγάλη φωτογραφία τοποθετημένη εμπρός στο τραπέζι. Το σκοτάδι τον εμπόδιζε να την διακρίνει, μα ήξερε πως ένα μικρό κανονικό προσωπάκι, με πλούσια μαλλιά ξαυθά έπλασιωνετο σ' ένα στενό μεταλλικό κάδρο.

Τό τίκ-τάκ εξακολουθούσε στο διπλανό δωμάτιο το μονότονο ήχο του. "Υστερα απ' ένα βαθύ αναστεναγμό, ο Σέργιος σηκώθηκε κι' άνοιξε την πόρτα. Η μηχανή σταμάτησε. Έβλεπε έλθει το ταχυδρομείο. Η Σουζά-

Με τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, η Σουζάνα γράφει το γράμμα που θα ξαναζωντανέψει για μια στιγμή το φευγαλέο όνειρο.

να είχαν απαντήσει σ' τις πιο επείγουσες επιστολές. "Έτσι κάνω κάθε βράδυ — τού έπαιε — Μόνο σε δυο επιστολές δεν απήντησα, τη χθεσινή και την προχθεσινή, επειδή φέρουν την ένδειξη "προσωπική". Νόμισα πως δεν έπρεπε να τις άνοιξω.

Ο νέος πήρε τις επιστολές που τούδωσε η γραμματέας του και πήγαινε να τις αφήσει στο τραπέζι του, όταν πρόσεξε πως ο γραφικός χαρακτήρας των φακέλων άνηκε σε γυναίκαίο χέρι.

Ω, δεν ήταν η Αιδία που είχε καλλιγραφήσει αυτά τα μεγάλα γράμματα. Δεν ήλπιζε

να λάβει απ' αυτή καμιά είδηση. Άλλα γινένα άνδρα, όσο απογοητευμένος κι' αν έ-να, ένα γυναίκαίο γράμμα είναι μια ακίνη-ήλιου που αιχμαλωτίζει την ψυχή του έστω και για λίγες στιγμές.

Η Σουζάνα τον είδε να ξεπερνά το κατω-φύλι της πόρτας, κρατώντας στα χέρια τις τρεις επιστολές.

Καθισμένος στο γραφείο του, αφού άναψε το μικρό λαμπάκι του τραπέζιού του, γράφει και ξαναγράφει στα δάκτυλά του τους αινιματικούς φακέλλους. Είχανε και οι τρεις τον ίδιο τόπο προελεύσεως, κι' έφεραν τη σφραγίδα του ίδιου ταχυδρομείου. Έπρεπε εκείνη που έφερε παλαιότερη ημερομηνία και την άνοιξε.

«Έβριμαι μία άγνωστη για σας — έλεγε η επιστολή — Δεν έχετε δη ποτέ το πρόσωπό μου και αν καμιά φορά τα μάτια σας αντί-κρυσαν τα δικά μου, θα σας είναι άδυνατο να με γνωρίσετε σήμερα. Πολλές φορές έζη-ζήτησα να συναντήσω το βλέμμα σας. Ξέρω που ζήτε και πώς ζήτε. Μα όπως δεν ή-τολμήσω ποτέ να σας γνωρίσω, ούτε να μιλήσω, ή μόνη ανταμοιβή της άγάπης μου θα είναι για μένα να μαντεύσω καρπός, με-σα στις γραμμές ενός βιβλίου σας, την ύπα-λογία ότι ή ταπεινή αυτή εξομολόγησι, έστω και προς στιγμή, σας συνεκίνησε βαθειά.

Και στο άλλο γράμμα, "Περώνοντας κάτω απ' τα παράθυρά σας άρχα το βράδυ, είδα το φως του γραφεί-σας πως έκαινε ακόμα. Εργάζεστε; ίσως υπολογίζετε; Ποιός ξέρει! Μ' αυτή η κί-κινη κηλίδα μέσ' τη νύχτα, έμοιαζε σαν ή-κεινή που ή άγάπη σας έχει άνοιξει στο-καρδιά μου..."

Ο Σέργιος σήκωσε τα μάτια ψηλά, μα-γναίκα ήταν ερωτευμένη μαζί σου.

Μα τί έλεγε το τρίτο γράμμα; «Υποφέρο, και τίποτα δεν μπορεί να προ-ύνη τον πόνο μου. "Αν σας έλεγα ποιά εί-μαι, θα μ' άποθούσατε, κι' αν προσπαθού-να πεθάνω, ή θυσία μου θα έμενε άγνωστη. Θέλω να ζω για να σας αισθάνομαι, να σε-νοιώθω κοντά μου και να σας άγαπώ, χωρίς να το μάθετε σείς ποτέ..."

Άρρησε τα φύλλα των επιστολών να πε-σουν μπροστά του. Πήρε ένα άσπρο χαρτί κι' άρχισε να γράφει. Μεσ' τη σιωπή έβγα-πολύ ώρα γμιζόντάς το με φράσεις που-τούσαν εμπνεύσει τα τρία μπλε ραβδάκια.

Για μια στιγμή άκουσε θηματικούς στη-πόρτα. Ήταν τα βήματα της Σουζάνας που έφτανε. Έξακολούθησε να γράφει

Μέσα στο σιωπηλό της δωμάτιο ή Σου-ζάνα, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δά-κρυα, γράφει σ' ένα μπλε χαρτί το ερωτικό γράμμα που θα ξαναστείλει την άπονη στο Σέργιο, για να μπορέσει πάλι ή πονι-νή ψυχή της να ξαναζωντανέψει έτσι για λί-γες στιγμές το φευγαλέο της όνειρο...

ΕΝΩ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΖΗΤΕΙ ΨΗΦΟΝ.

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΑ

στασις, το όποιον έγινε ευμένως δεκτόν καθ' άπασαν την Εύρώπην και άποχόλησε επ' άρ-κετον χρονίον διάστημα τα μεγαλύτερα Εύ-ρωπαικά φύλλα.

Τό 1901 εκλήθη εις τό Πανεπιστήμιον του Χέλσινγκο, αλλά καθώς ή Φινλανδία εφοίκε-το υπό τον Ρωσικόν ζυγόν και ό πατρις της "Άλμας γενομισατής είχε διαμαρτυρηθή εις την ρωσικήν κυβέρνησιν δι' όρισμένα παστι-κά μέτρα, ό διορισμός της εις τό Πανεπι-στήμιον δεν έγινετο δεκτός.

Τότε ένας Γάλλος καθηγητής, ό όποιος είχε γίνει Φινλανδός υπήκοος και είχε βάλει καί-τός υποψηφιότητα δι' αυτήν την έδραν δια-μαρτυρίας διά τας αντιφеминистικάς άρχας του Πανεπιστημίου και φυσικά αυτό δεν ώφεί-λησε εις τίποτε, αλλά όφείλησε κατά τούτο. "Ότι έδωκε την εύκαιρίαν εις την "Άλμαν να έργασθί τόνον δραστηριός διά την άνεξαρτη-σίαν της Φινλανδίας, ώστε να όφείλεται καί-μέγα μέρος εις αυτήν.

Τέλος τό 1917 όπότεν ή Φινλανδία έπέτυ-νην άυτόνομίαν, τό Πανεπιστήμιον του Χέλ-σινγκο άνταμείβον την δόξαν της "Άλμας Σόντερχελμ της προσέφερε την έδραν της Ιστορίας.

ΤΑ ΜΕΡΜΗΓΚΙΑ

Δυο μερμήγκια στο χόμα κάτω, τραβάγανε ένα μεγάλο σπόρο· τότε πάγαναν στη φωλιά τους.

Μικρά, κοκκινοκάπια μερμήγκια, κι' ένα λιγ-θός άλλα, γύρω τριγύρω. "Όλα απ' την ιδιανή φυλή, μπαίνουν και βγαίνουν άσταμάτητα στ' άνοιγμα της φωλιάς. "Ολόγρια ένα κοκκινο-μένο, τόσο λεπτό χρώμα, που κοιταλήθηκε δί-λο από μέσα, σχηματίζοντας έν' άρεκέτα ψηλό πρόσωπο.

Τά δυο μερμήγκια ζύγωναν, είχανε κουρα-στεί, είχανε άπαιδίσει να σέρνον τόση ώρα ένα τέτοιο μεγάλο σπόρο· κάθε τόσο σταματο-γαν, αλλάζανε θέση.

Δυο-τρία άλλα σαν τάδανε τρέξαν, πήγανε για βοήθεια τα κεφαλάκια τους αμώσανε. "Ο θεός έξέρι τι να έβαν δια μαζί.

Και λοιπόν δια πάσανε, το σήρανε εύλας στη φωλιά.

Φλούδια ξερά περασμένης χρονιάς κουβα-λόντουσαν όλοένα από μέσα τα πέταγαν πίσω απ' το κοκκινισμένο χόμα, με διασίνη, με γρηγοράδα.

"Ένα γεροντάκι, ένα ξεχαρβαλωμένο έρεί-πο, πέρσασε κοτσο-κοτσο, και φυσικά δεν πρόσεξε, δεν είδε, και την έπαύσαρε τη φω-λιά στο διάβα του.

Πφ! Μιά καταστροφή, μέσα σε τόσες άλ-λες!

Χι, χι... Τό γεροντάκι έστριψε στη γωνία.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Βλέπω στην άκρη κεί παρατημένο "Ένα παλιό βιολί· σαν τό θωρό, Για τόφο το θαρόδι ληρομνημένο Μιάς ύπαρχης που έσβύστη από καρπό...

Τού λέω: Σάν πόσες γύρω μελωδίες Έσκόρπισε ή αιδέρα σου ψυχή; Να σβήσαν τάχα τόσες άρμονίες Σ' άπόκοσμη και θεία προσευχή;...

Δέ μ' άπαντά. Και στέκει σκονισμένο, Άχρηστο έχει σ' άπόμηση γωνιά... Μοιάζει παλιό βιβλίο, πούνα κλεισμένο κι' άγάτης κλει ή λουλούδια και φύλλα...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ

Α. Κ. και Μ. Κ. Ευχαριστούμε για τό πολύ καλά σας λόγια. Περιμένουμε να μάς στεί-λετε διτ γράφεται και μόλις τα πάρουμε θα σας γράψουμε στέλλοντάς σας έπίσης την φω-τογραφία.

Γ. Τ σ α κ η ν.— Τό πεζό σας δεν λέει τίποτε. Μήν διαέσθε, μελετήστε.

Α. Κ. φ. Α. Κ. φ. α.— Τά πεζά σας πολύ θυμίζουν ποιήματα του Δόγμωλλο και άλλων ποιητών. Δεν θέλουμε να θέσουμε σε άμφιβο-λία την καλή σας πίστι· έν τούτοις σας έφι-στούμε προς τό παρόν την προσοχή σας.

Γ. Τ σ α κ η ν.— Για τά καλά σας λόγια ευχαριστούμεν. Τό πεζό σας όχι καλό.

Μ. ί. α. ν.— Μας γράφετε: "Ινέλις σου στέλλω 4 κομμάτια για την Ε. Α. Τά έργα-φα κάποτε που δεν είχα τί να κάνω και ήμουν λυπημένη. Τό ένα απ' αυτά εινε και λιγάκι αληθινό, ώστε αν σ' άρέσουν τα δημοσεύει, αν όχι, τούς δίδεις ελατήριοον πρώτης σαρπ-ρετουρ δια τον κάλαθο. "Ως θα παρατηρή-σης, τα δύο εινε υπογεγραμμένα με τό νο-μικό μου, ενώ τα άλλα δύο εινε με τό ψευδο-νυμο "Είκα. "Αν τύχη και με δημοσεύσης, πολύ σε παρακαλώ να σεβάσης τάς διατά-ξεις μου· διότι δεν θέλω να έξουν οι δικοί μου δι και τα άλλα δύο τά έχω γράψει έγώ.

ΠΑΡΘΕΝΕΣ...

Παρθένες κρινοδάκτυλες μ' άφρό και φώς [πλασμένες περνούν, άτέλειωτα, περνούν και πίσω δεν [κοιτάνε να δούν εκείνα που σκοπούν και πάνε... κι' [δίο πάνε...

Περνούν ή μέρες στη ζωή σριχτά άγκα- [λασμένες παρθένες κρινοδάκτυλες μ' άφρό και φώς [πλασμένες.

Κι' ή καθεμιά, πριν βυθισθί στού ρέματος [τό βάθος άρχίζει τό τραγούδι της γλυκά-γλυκά να [λέη

(την ίδια ώρα μια καρδιά γελάει κι' άλλη [κλαίη

Ύστερα άλλη τραγουδά... με καυμό και [πάθος.

Πριν βυθισθί ή καθεμιά στού ρέματος τό [βάθος.

Πέφτουν αυτές και σβήνουνε μα οι θύμιες [δέν σβήνουν και στην καρδιά μας μένουνε σαν σε κλειδί [κλεισμένες κι' άπόνετα μάς τυραννούν, μέγαρες φρε- [νιασμένες

τις έχουμε για σύντροφο μόνες, τους δέν [πεθαίνουν

Περνούν ή μέρες σβένουνε μα ή θύμιες [δέν σβένουν.

ΒΑΣΟΣ ΔΗΜ. ΚΥΒΕΛΟΣ

Η ΓΑΡΝΤΕΝΙΑ

"Ακόμα βρίσκεται ξερό στο ίδιο μέρος, που ού την είχαε κοψίει. Την είδα χθές που έ-φραχνα να βρω παρηγοιά στη μοναξιά μου!.. Δεν έχει πια την όμορφη που τόσο αγα-πούσε. "Ανάμεσα στα δυο φύλλα της έγειρε και κοιμάται. Και τάσσοι πέταλά της, ξεθο-ριασμένα και άθλια, ό πόνος του θανάτου τη-χει σμίξει σε φίλημα στερόν και άτέλειωτο!.. Μ' αν δέ θυμάιν τίποτα απ' τη καλή τους μινωδιά, φυλάξανε όμως τη δικιά σου... Κεί-νη π' άφήκανε τά ξεστά χείλη σου μες τη φτω-χή καρδιά τους.

— "Η Γαρντένια, ακόμα βρίσκεται ξερή... La mème

Είνε, βλέπεις, λίγο... πολύ άπογοστό και αν μάθουν ή μαμά και ό μπαμπάσας πως τά έγραφα έγώ, πάει, χάθηκε. "Όστε πρόσ-ξε, άγαπητή μου, μιν κάνης λάθος... κ.τ.λ. Καί μεις σας λέμε, πως δυστυχώς, ούτε τα ένοπόγραφα ούτε τα άνυπόγραφα... πολύ άπογοστό... λένε τίποτε, ώστε μια ποι δεν δημοσιεύουν πια να ύπάρταται και ό φώ-δος της εμψυχώσεως και του εμπνεύματος.

Γ. Τ σ α κ η ν.— Για τις εύγες σας ευχαριστούμε.

Τ σ α β ε ς.— Τά τελευταία σας όχι καλά.

Α. Κ. φ. α. κ. η.—"Η μεταφράσεις όχι καλές. Γιατί; Σείς που μεταφράζετε τόσο κα-λά; Τά πρωτότυπα θα δημοσιεύουν.

— Γ. Τ σ α κ η ν.— Τό πεζό σας όχι άπολύτως καλό. Για ξανακατάξτε το με περισσότερη προσοχή και διορθώστε το. Έχουμε την ά-ντιλήρη διτ μπορεί και να κατορθώσετε.

Τ σ α κ η ν.—"Α ν α ν ω σ τ η ν.— Καλό τό τετραστικό σας άλλα τό καταστρέφει

Σ' ΕΙΔΑ ΠΑΛΙ

Σέ ξανάδα πάλι έπειτα από τόσα χρόνια, άγαπημένη μου. Τό κύλισμα της ζωής, που μάς κάνει να νοιώθουμε τόσο εύχάριστα — μα πόσες φορές και λυπητερά! — πράγματα, σε ξανάφερε μόός μου, πειθ όμορφη, πειθ έλ-κυστική, πειθ θεία.

Σέ ξανάδα, κι' ή μικρούλα μου ή καρδιά άρχισε να χτυπά γρήγορα στ' αντίκρισμά σου.

Θά με κοιτούσες άρά γε; Θάβλεες να μου οίξεις έστω και μια τοσοδούλικη ματιά; ή περνώντας δίπλα μου θάβλεες πως δέ με ξε-ρεις, συρνώντας από την άλλη μεριά τό κε-φάλι σου;

"Οχι θιώς! "Η ματιές μάς σμίξανε για μια στιγμή και ή δικιά σου με κοιτάξε λυπημένα, σαν ν' άναπολούσε κάποιες χαρούμενες μέ-ρες, που έζομασε μαζί.

Με κοιτάξες και χαμηλώνοντας τό κεφάλι έφηνες, χάθηκες σαν μια όπτασία, μια χίμα-ρι περαστική.

"Ω! πόσο καλό μούκανε αυτό τό ξανασινα-πάνημά μας! Και πόσο αυτή ή ματιά σου έχυνε βάλαμο στην πονεμένη μου ψυχή! Γιατί μέσα της διάβασα πως άόληη κάτι τι καιεί για μένα, κομμένο μέσ' την καρδιά σου, ένα μικρό άπομεινάκι της παλιάς μας άγάτης...

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

ΣΕ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ

"Όλα τραγουδούνε τη δική σου χάρι όλα μεσ' της νίκης τη βαρύν σιγή ή δροσιά, τό χύμα, τό χλωμό φργγάρι, όλα σ' άγαπούνε. "Ω γλυκιά μορφή!

"Όλα τά λουλούδια. Νάρκισσοι και κρίνα όλα λιγωμένα σκύφουνε στη γή' σε γνωρίζουν όλα. Τραγουδούν κι' εκείνα και μεθύν την φρίδ με γλυκεία πνοή.

Μοναχά ό γαυδής βρίσκεται οίγμένος πάνω σε δορυμένα και γυμνά κλαδιά θλιβερά φωνάει, μον' αυτός κλειμένος κοίμα, να σου λείπει μόνο ή καρδιά.

ΑΘ. ΚΑΛΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

ό τελευταίος στίχος, ό όσος δεν λέγει τί-ποτε.

Α. Λ. ε. β. η. ν.— Τά πεζά σας όχι καλά, σε μερικά μάλιστα μέρη πολύ μετρία. Μελε-τήστε πριν δημοσιεύσετε να γράψετε. Είναν μια συμβουλή που αν την άκουαν οι νέοι, κάτι καλύτερο θα καταφάναν απ' ό τι μάς δίδουν σήμερα.

Α. Ρ. ο. π. σ. ο. ν.— Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Δυστυχώς τό τελευταίο σας όχι καλό. Μη διαψεύδετε τις έλπίδες μας από σας περιμένουμε κάτι καλό, πολύ καλό.

Σ. Φ. α. ι. ο. ν. ο. ρ. η. ν.— Παντελεμόν, Δ. Βυτρίνη, Χ. Πότην, Ν. Κοκκότην, Τ. Κα-τρίνη, Γ. Γράτσιαν, Ν. "Πιον, Α. Γκου-στάδ, Σ. Πάτι, Α. "Ηλιον, Π. Παπαγεω-ργίου, Α. Σοφοκλέους, Α. Δελιάλην, Π. Πα-λίδην, Ν. Σταυρόπουλον, Γ. Μπατζαρίδη, Γιο-λάριον, Α. Κ. Ταγκοεδ, Ν. Σταύρου, Γ. Μαντάν, Δημ. Γκωτ, Γ. Ζήσην, Νόνταν Πα-πακωλός, Ν. Λεβαντινόν, Ν. Παπακο-λάση, Δ. Άντωνιάδου, δεν ένευρίθησαν.

ΔΙΚΗΠΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΧΑΡΑΛ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, δδός Νοτάρ 60, (δυσθεν Δημοτίζου Θεάτρου) και δδός Καραϊσάκου 112 (έναντι Πρωτοδικείου) ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Λέγουν ότι ο Παστέρ και μετά την ανάκαμψήν του μικροβίου της λύσης και μετά την απομόνωσιν και καλλιέργειαν και μεταβολήν του μικροβίου και πάλιν εις όρνον και τὰ επιτυχή πειράματά του επάνω σε σκύλους όγρεις και λυσσοδίκτους, είχε σοβαρές αμφιβολίες γιά την επιτυχία του όρου του επάνω σε ανθρώπους.

Η αμφιβολία αυτή δεν άφηνε τον μεγάλο επιστήμονα και όταν ο όρος του εθεράπευσε τον πρώτον λυσσοδίκτον άνθρωπον, τον Ιωάννην του 1885.

Και προσθέτει ή ανεκδοτογραφία της καταληκτικής εν τούτοις, εις επιτυχίας συνεχείς και παταγώδεις, επιστημονικής σταδιοδρομίας του, ότι ποτέ ο μεγάλος Παστέρ δεν ελυτρώθη από την έναγώνιον αμφιβολίαν. Μία μέρα μάλιστα, λέγεται, ότι εις κάποιον μαθητήν του είπε: «ό σοφός και ό επιστήμων δεν όφείλει ποτέ να ικανοποιηται, αλλά πάντοτε ν' αμφιβάλλη».

Αλλά δεν είναι μόνο οι μεγάλοι επιστήμονες που κατατρέχονται συχνά από αμφιβολία γιά το έργο τους και γενικότερο, γιά το έργο της επιστήμης.

Και οι μεγάλοι πολιτικοί και οι μεγάλοι στρατηγοί.

Μία μέρα ο Βισμαρκ είπε στον γραμματέα του:

— «Αν ήμουν απόλυτως βέβαιος γιά την επιτυχία των πολιτικών και διπλωματικών μου σχεδίων, ασφαλώς το πείσμα και ή σιδερένια θέλησί μου θα εξητμήοντο και θ' άτονούσαν....»

Τελευταίως ένας από τους μεγάλους στρατηγούς της Γαλλίας διάσημος γιά τις επιτυχίας του κατά τον πόλεμον και την... έχθρότητα του κατά της μουσικής, παρενέβηκε κατά προτροπήν της γυναίκας του σ' ένα κονσέρτο ενός μουσουργού.

Ως ήτο έπιόνειον ό στρατηγός άπεκοιμήθη. Σε λίγο άκουσε στον ύπνο του να χειροκροτούν το έργο. Έξυπνησε σαστισμένος και νομίζοντας ότι τα χειροκροτήματα άπηθύνοντο σ' αυτόν, έσηκώθη και είπε:

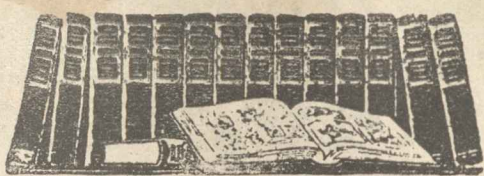
— Σας ευχαριστώ, Κυρίες, Κύριοι, σάς ευχαριστώ ολονύχως....

Την άλλη ήμεραν ή παρισινές εφημερίδες, περιάζοντας τον στρατηγόν, έγραψαν: «Ο στρατηγός Χ ήτομ της μουσικής. Γοητευθείς από την μεγαλοφώνίαν του νέου μουσουργού κ. Ζ. έπαθε.... διασάλευσιν των φρενών!»

Ένα από τα δόγματα της Φιλοσοφίας των Στωικών ήτο ή άκρα απάθεια.

Ο άρχηγός των Στωικών, ό Ζήνων, έδωκεν ό ίδιος ένα τρομερόν παράδειγμα άπαθείας.

Συννοήσας κατά του τυράννου Νεάρχου, συνέληφθη και προσήχθη ενώπιόν του. Ο Νεάρχος έπροσπαθούσα διά διαφόρων βασάνων να ξαναγκάση τον Ζήωνα ν' αποκαλήνη και τ' άλλα πρόσωπα, τα όποια είχαν λάβει μέρος στην συνομοσίαν. Τότε ό μεγάλος Στωικός εδάγκασε την γλώσσα του και την έφτυσε περιφρονητικά κατά πρόσωπον του τυράννου.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Σας δίδουμε κατωτέρω τους τίτλους των εξ βιβλίων των αποτελούντων την πρώτη σειρά των εκλεκτών έργων που θα εκδώσει ή «Εβδομάς» και θα διανεμήη δωρεάν, σ' όλους τους αναγνώστας της που θα λάβουν μέρος στον τέταρτο πρωτότυπο διαγωνισμό της.

1) ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ

Θεωρούμε περιττή κάθε σύσταση γιά το άριστο έργο αυτό του παγκοσμίου φίμης Γάλλου συγγραφέως.

2) ΖΥΠ

ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΑΠΗΣ

Ένα λεπτό χαριτωμένο μυθιστόρημα που άσφαλώς θα σας γοητεύσει...

3) ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΝΤΟΛΟΡΙΤΑ

Τό έρωτικό ήμερολόγιο ενός ήδονικού κ' άτυχου έρωτος...

4) ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ της Γαλ. Άκαδημ. ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η ιστορία μιας γυναίκας που βρίσκειται μπρος στο αιώσιο δίλημμα σ' ποιόν να δώσει την καρδιά της.

5) ΝΤΕΛΛΑΥ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

Ένα άλλο άριστοεργηματικό δείγμα της γυναικείας φιλολογίας.

6) ΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μία συλλογή από τα καλλίτερα ποιήματα παλαιών και νέων έλλ. ποιητών.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πώς θα μπορέσετε χωρίς να ξεδεψετε τίποτε να σχηματίσετε σιγά, σιγά μια δόκιμη βιβλιοθήκη από εκλεκτά βιβλία.

ΟΙ ΟΡΟΙ Εις τον διαγωνισμόν μας αυτόν μπορούν να λάβουν μέρος ΟΛΟΙ άνεκαί εις τό κατά μέρος της σελίδος αυτής θα εύρίσκειται ένα άπόκομμα—δπως άποκόμματα του μηνός, τό όνομα και την άκριβή διεύθυνσίν σας, ΚΑΘΑΡΑ διά ταχυδρομικά και έξωδω διεκπεραιώσεως, και θα λαμβάνετε ΔΩΡΕΑΝ ένα «Εβδομάς», και τό όποια θα παλύνεται έπίσης και εις τα βιβλιοπωλεία άντίστοιχα της σειράς των εκλεκτών έργων τα όποια θα εκδίδη κατά μήνα ή ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ. Με τον τρόπον αυτόν θα άποκτήσετε σ' ελάχιστο χρόνο και χωρίς δαπάνη μίαν άριστατήν και κομψοτάτην σειράν εκλεκτών βιβλίων έλλήνων και ξένων συγγραφέων. Ο πρώτος τόμος (μηνός Φεβρουαρίου) θα σας ένθουσίαση και θα σας κάμη να περιμένετε έναγωνίως τους άλλους.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ: ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ
ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ ΤΑ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΙΡΑ Α
ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΑΡΙΘ 3

Στην τελευταίαν έκθεσι κρασιών που έστειλ ή Γερμανία, εξέτεθηκε σε ειδικά πύθια κρασί της... Ρωμαϊκής εποχής! Φυσικά κρασί αυτό, που είναι 1600 έτών, είναι πού καλόν κρασί που υπάρχει σήμερα στον όμο, είναι δέ στερεοποιημένο, γιάτι οι Ρωμαίοι έβαζαν μέλι στα κρασιά των.

Όταν μερικοί ποταμοί στην Νότιον Αμερική ξηραίνονται, τό καλοκαίρι, τα ψάρια καταφεύχουν να ζουν μέσα στην άποξηραμένη λάσπη! Είναι άπίστευτο και όμως είναι γόνος! Και όχι μόνο ζουν εκεί τα ψάρια, αλλά και πολλά είδη άσπογγών! Όταν δέ κατά τον χειμώνα οι ποταμοί άναγαγίσουν, τα ψάρια θγαίνουν από τις πεσ των και μπαίνουν στο νερό.

Τό Άμβούργον ήτο πρό του πολέμου ήλις που είχε τις όφραότερες... στέγες κόσμου! Ήσαν όλες σκεπασμένες με χαλκό και όταν ο χαλκός από την ύγρασίαν έσοριαζε, ή στέγες των σπιτιών του Άμβούργου στο φως έλαμποκοπούσαν καταπράσινες. Θέαμα ήτο έξοχο κατά τις όρατες ήλιες στες, ίδίως, μέρες.

Κατά τον πόλεμον όμως κατεσχέθη ό χαλκός γιά στρατιωτικές ανάγκες. Έτσι τό Άμβούργον—ό χαλκός των στεγών του κατέσχθη φυσικά—έχασε την έξωτική όμοιά που είχαν τα σπίτια του.

Τώρα άρχισαν να ξανασκεπάζουν, τοιούτον τα ύψηλότερα κτίρια του Άμβούργου με χαλκόν. Έτσι σιγά-σιγά όλη ή πόλις ξαναπαρή την παλαιάν πράσινην λάμψιν χάριν της.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η θαυμασία τριχοφυΐα του έξωφύλλου ή Μίς Έλλάς, δις Άσπασία Κάρατζα, έροτογραφήθη παρά του φωτογράφου κ. Ζωγράφου, διακρινόμενον διά τας άρίστας τεχνικές εγκαταστάσεις του όσον και διά την καλλιτεχνικήν του εργασία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Ζαφειρόπουλον, Μ. Χατζοπούλου, Θεσσαλονίκη. «Παλιές Άγάπες» τιμώνται τους αναγνώστας μας δρ. 15, έλευθερα τετελόν.—Κ. Μπενεβίκην, Θεσσαλονίκη «Παλιές Άγάπες» εστάλησαν.—Ι. Δανήλ, Βελον, Α. Κουρουγιώτον, Παλ. Φάληρον, Ψευριανήν, Χανιά, Α. Βασιλειάδον, Πρωμα, Δώρα εστάλησαν.—Η. Δημόπουλον, ένταύθα Δελτάρον έλήφθη έργοφητε από του άρ.—Κ. Σαφίμ-δην, ορισαν. Τό 1658 έκδόθη 1 τόμ. «Παλ. Άγάπες» όστις και εστάλη, σαστε δρ. 1,50 τυχ. έδα.—Μ. Γαβριήλ Χαλέπον, Β. Ντρού Λάρισσαν, Μ. Κιλίσκου, ένταύθα, Ε. Κιλισιοντζή, Ζητηθέντα όπλα εστάλησαν.—Β. Τ. Ιωάννινα. Άπειρο ήθε άν' εύθείας εις τή εταιρίαν Κοδά.—Σπυριδάκη, Κορίνη, συνδρομή σας ήσχισε του άρ. 47 και ήλθε εις τον άρ. 78. Η τριτία συνδρομή ήτο δρ. 100, συνεπώς άνεπείσθη ατήν.—Γ. Θαλασσινού Μυρσίνην. Ένεργάσθη από άρ. 70.

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥΣ

V.O.S.

ΚΑΙ

V.O.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΑΘΗΝΑΕ 27Α

ΤΡΕΠΑΡΣΟΔ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Έγχεκρίμενον παρά του Ίατροσυνεδρίου της Έλλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων. Άντιπρόσωποι Υίοι Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ'α Πειραιά. Έπιστημονικά όδηγία παρά Συφιλιδολόγφ κ. Φωτίφ Μοσχούλα Άθήναι, Σωκράτους 36, επίσης και εις τό Ίατρείον όδός Χαριλάου Τρικούπη, 14

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

(ΟΜΟΝΟΙΑ)

Κατήχησε τμήμα ΟΠΤΙΚΩΝ και ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

Πλουσία συλλογή από Όματουάγια όλων των συστημάτων. Κρύσταλλα

Punktal Zeiss Perfa Διοπτρα θεάτρου και πρισματικά. Φωτογραφικά μηχανάκια όλων των διαστάσεων των μάλλον φημισμένων εργοστασίων Roll-Films, Films packs κλπ.

Επιμελεστάτη έντέλεσις ολασδήποτε φωτογραφικής εργασίας

Έμφανίσεις, έντυπώσεις μεγενθύνσεις κλπ.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

Ο κ. Λούντβιγκ έμαθε ότι η γυναίκα του τον άπατούσε, με ποιό τον άπατοῦσε και σε ποιό σπίτι η γυναίκα του πήγαινε για να τον άπατήσει. Συνεννοήθηκε, λοιπόν, με τη θυρωρή του σπιτιού αυτού να παραμονεύει τη γυναίκα του και τη στιγμή, που η άπιστη θα βρισκόταν κλεισμένη με τον έραστή της, να του τηλεφωνήσει άμέσως για να σπεύσει να την πιάσει επ' αυτοφώρῳ.

Και τώρα περίμενε στο γραφείο του από στιγμή σε στιγμή το τηλεφώνημα της θυρωράς.

Μόλις άκούστηκε το κουδούνισμα του τηλεφώνου, ο κ. Λούντβιγκ πετάχθηκε πάνω, κι' έπηρε το άκουστικό. Πράγματι η θυρωρή τηλεφωνούσε στον κ. Λούντβιγκ και του λέει :

«Η κ. Λούντβιγκ βρίσκεται αυτή τη στιγμή κλεισμένη στο δωμάτιο του εισαγωγίου με τον κ. Κρουσιάρ, τον νοική μου... Θα μείνουν εκεί πιθανώτατα μία ώρα ακόμη... Λοιπόν, σάς προειδοποιώ...»

— Εύχαριστώ, κ. Κούρζ. Θα ενεργήσω τὰ δέοντα...

Ο κ. Λούντβιγκ έκλεισε το τηλέφωνο κούταξε τὸ ρολόϊ του, τὸ ὁποῖο ἔδειχνε 7, βγήκε από τὸ γραφείο κι' ἔτρεξε άμέσως στο αστυνομικό τμήμα.

— Κύριε αστυνόμε, άρχισε να του λέει ὁ κ. Λούντβιγκ, ἔχετε μπροστά σας ἕνα σύζυγο, τὸν ὁποῖον άπατᾷ ἡ γυναίκα του και ὁ ὁποῖος είναι γι' αυτό... πολὺ εὐτυχής!

Ο 'Αστυνόμος άκουσε μ' έκπληξι τὸν κ. Λούντβιγκ. Τὸν πήρε για ανισόρροπο.

— Χαίρω πολὺ, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Ἦρθα, ξέρετε να ζητήσω τη βοήθειά σας, για να συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία μου...

Ἡ γυναίκα μου αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο δωμάτιο τοῦ έραστή της, ἐνός κάποιου κ. 'Ετιέν Κρουσιάρ, ἔλατε να κάμετε τὴν τυπικὴν πιστοποίηση.

— Α! Α! ἔκαμε ὁ αστυνόμενος.

— Ας διαστούμε, λοιπόν, κύριε 'Αστυνόμε.

— Με συγχωρεῖτε, κύριε, αλλά παρεμποδίζομαι από τὸν νόμο να κάμνω τέτοιου εἶδους διαπιστώσεις μετὰ τη δύσι τοῦ ἡλίου... Χαίρετε!

Ο κ. Λούντβιγκ βγήκε από τὸ Τμήμα. Περπατοῦσε με τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἡ απογοήτευσίς του από τὴν ὑποδοχὴ που τοῦ κάμε ὁ 'Αστυνόμος, ἦταν μεγάλη.

Κούταξε τὸ ρολόϊ του και ξαφνικά τοῦ ἦρθε μιὰ ἄλλη ιδέα : να πάει και στὸν εισαγγελέα. Όταν βρέθηκε μπροστά στὸν εισαγγελέα, άρχισε να του λέει :

— Κύριε εισαγγελεῦ, εἰμαι ἕνας σύζυ-

γος, που τὸν άπατᾷ ἡ γυναίκα του... Εἰμαι γι' αυτό, ξέρετε, πολὺ δυστυχής! Θα εἰς κληματήσω!

— Τί σας συμβαίνει, λοιπόν; τὸν ρωτᾷ ὁ εισαγγελεῦς.

— Ἡ γυναίκα μου, σάς εἶπα, με άπατᾷ!

— Και εἰσαπτε βέβαιος;

— Βεβαίωτατος!

Και θα τὴν σκοτώσω!..

Ο Εισαγγελεῦς, ὕστερα από τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κ. Λούντβιγκ, δὲν άμφέβαλλε διόλου πως εἶχε να κάμει μ' ἕναν τρελλό...

— Μὴν παίρνετε, κύριε, τόσο τραγικά τὸ πρᾶγμα. Πήγαινε, φίλε μου, να ἡσυχάσης και ἔλα θα περάσουν, τοῦ εἶπε. Χαίρετε!

Ο κ. Λούντβιγκ βγήκε από τὴν Εισαγγελία τελείως άπελπισμένος. Ἐτράβηξε κατ' εὐθείαν στο σπίτι ὅπου ἡ γυναίκα του τὸν άπατοῦσε. Θα τὴν ἔπιανε, ἔστω και χωρίς επίσημη διαπίστωση, επ' αυτοφώρῳ.

Σὲ λίγο ἀντελήφθη ὅτι δύο μυστικοὶ αστυνομικοὶ τὸν παρακολουθοῦσαν κατ' ἐντολήν τοῦ εισαγγελέως ὁ ὁποῖος μόλις ὁ κ. Λούντβιγκ βγήκε από τὸ γραφείο του, διέταξε να τὸν παρακολουθήσουν, ὡς τρελλὸν και να τὸν συλλάβουν εὐθὺς μόλις ἡ τρέλλα του άρχίσει να ἐκδηλώνεται ἐπικίνδυνα!...

Όταν ἔφτασε μπροστά στο σπίτι ὅπου ἡ γυναίκα του τὸν άπατοῦσε, ἔπηρε στάσι θεατρική και φώναξε :

— Κλεμαντίνη! Όλα τὰ ξέρω! Άνοιξε ἡ σὲ σκοτώνω...

Οἱ δύο αστυνομικοὶ τὸν άρπαξαν άμέσως και τὸν κρατοῦσαν σφιχτὰ στη μπράτσα τους.

— Άνοιχτε, σάς λέω, οὐρλιάζε ὁ κ. Λούντβιγκ, θα γίνω μεγάλο κακό!...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ θυρωρή άκούοντας τὸ σκάνδαλο και τὸν θόρυβο ποῦ γινόταν ἔξω και βλέποντας, μόλις άνοιξε τὰ παραθυρόφυλλα, τοὺς δύο αστυνομικούς να κρατοῦν τὸν κ. Λούντβιγκ σφιχτὰ στα μπράτσα τους τᾶχασε.

Ο κ. Λούντβιγκ, που τὴν εἶδε τῆς φώναξε :

— Λοιπόν; τοὺς κρατιῦμε τοὺς ἀθλίους; Ποῦ βρίσκονται;

Σὲ λίγο, πλῆθος από περίεργους μαζεύτηκε ἔξω. Κι' ὅλοι ρωτοῦσαν κι' ἐμάθαιναν ὅτι ὁ κ. Λούντβιγκ ἦρθε να συλλάβῃ επ' αυτοφώρῳ τὴν γυναίκα του, που τὸν άπατοῦσε.

Ἡ θυρωρὸς ἀπήντησε στίς φωνές τοῦ κ. Λούντβιγκ κι' αὐτὴ θυμωμένη :

— Τί; τέτοιαν ὥρα ἔρχεσθε; Εἶναι καιρός που τὰ πουλάκια πέταξαν απ' τὴν φωλιά τους και φύγανε μακριά... Βλέπετε ὅτι διορθῶνα τὸ δωμάτιο. Πάντως μπορείτε να περάσετε... Ορίστε, κύριοι! Φαντασθῆτε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μού άφησαν οὔτε μιὰ στάλα λιχέρο στο μπουκάλι...

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κ ὀ ρ η. — Πατέρα δὲν ἔπρεπε να γράψης τόσο ψυχρά στὸν ἀρραβωνιαστικό μου...

Ο πατέρας. — Γιατί ψυχρά;

Ἡ Κ ὀ ρ η. — Νά, ἀρχίζεις στο γράμμα σου: ἀ γ α π η τ ῆ μου κύριε.

Ο πατέρας. — Μείνε ἥσυχος και ἔταν θὰ τοῦ μετρήσω τὴν προίκα θὰ τὸν προσφωνῶ ἀ κ ρ ι β ὀ μ ο υ παιδί...

Ο Πελάτης. — Θέλω να σάς ζητήσω μιὰ συμβουλή.

Ο Ράφτης. — Στάς διαταγὰς σας.

Ο Πελάτης. — Ἐνα μαῦρο χρέπι γύρω στὸν βραχίονα εἶναι σημεῖον πένθους, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ο Ράφτης. — Πραγματικῶς.

Ο Πελάτης. — Πόσο φαρδὺ ὅμως πρέπει να εἶναι;

Ο Ράφτης. — Α! ὅσον ἀφορᾷ αὐτό, εἶναι ζήτημα ἐντελῶς προσωπικό. Τὸ πλάτος ποικίλλει μετὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, ὁ ὁποῖος σάς συνδέει μετὰ τὸν μακαρίτη, ἢ ἀκόμη μετὰ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν τοῦ εἶχατε.

Ο Πελάτης. — Ἐννοῶ...

Ο Ράφτης. — Λοιπόν, μπορείτε να μού πῆτε τὸ πλάτος τὸ ὁποῖον διαλέξατε;

Ο Πελάτης. — Αφοῦ εἶναι ἔτσι, ἕνα κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου ἀρκεῖ. Τὸ πρόσωπο που πέθανε εἶναι ἡ πεθερά μου.

Ἐνας Ἀγγλος ἐπῆγε ν' αγοράσῃ ἀστράκους. Τὸν ἠκολούθησε και ὁ σκύλλος του.

Ἐρωτᾷ τὸν ψαρᾶν:

— Δὲν μού λέτε οἱ ἀστράκοι εἶναι φρέσκοι;

— Βεβαίωτατα!

— Πῶς θὰ τὸ καταλάβω.

— Νά, ὁ σκύλλος ἄς τοὺς μυρισθῇ.

Πράγματι, ὁ Ἀγγλος ἔβαλε τὸν σκύλλο του να μυρισθῇ τοὺς ἀστράκους. Ἐνῷ ὅμως τοὺς ἐμυρίζετο, ἕνας ἀστακὸς ἐδάγκωσε τὸν σκύλλο ἀπὸ τὴν οὐράν. Καὶ ὁ σκύλλος ἐτρόπη εἰς φυγήν.

Ο ψαρᾶς τότε, βλέποντας, ὅτι ὁ ἀστακὸς του ἔχανετο, εἶπε στὸν παρόδοξον πελάτην του:

— Φώναξτε, παρακαλῶ, τὸν σκύλλον σας να γυρίσῃ πίσω.

Καὶ ὁ Ἀγγλος φλεγματικώτατα:

— Φώναξε ἐσὺ τὸν ἀστακὸ σου...

Ο Ἀστυφύλαξ ἐρωτᾷ ἕνα σωφέρ :

— Ἐγχεῖς ἄδειαν, σωφέρ;

— Βέβαια και ἔχω, κύριε ἀστυφύλακα.

— Ποῦ εἶναι;

— Μέσα στὴν τσέπη μου! ἀπαντᾷ ὁ σωφέρ.

Καὶ ὁ ἀστυφύλαξ ἱκανοποιημένος.

— Καλὰ τότε! Αφοῦ τὴν ἔχεις δὲν εἶναι ἀνάγκη να τὴν ἰδῶ. Ἀλλὰ ἂν τυγχαίῃς ἄδεια, θὰ ἐπεβάλλετο να τὴν ἰδῶ.

Ο κ. Κρυωμένος άπλωσε τὸ ποκάμισό του να στεγνώσῃ.

Βιάζεται να τὸ βάλλῃ ἀλλὰ τὸ ποκάμισο ἔχει ξυλιάσει, γιατί τὸ νερὸ πάγωσε, ἀπ' τὸ χυρὸ...

Μιὰ ιδέα: τὸ πλησιάζει στη θεομάστρα...

Ἀπελπισία! Τὸ νερὸ ἔλωσε, και τὸ ποκάμισο εἶναι πάλι μούσκεμα!